

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi *Sayı 170 *Ekim 2012 *Fiyatı: 2 TL *ISSN: 1302-7506

Harçlar Kaldırıldı Aldatmacasına Kanmıyoruz...

**Eşit
Parasız
Bilimsel
Anadilde
Demokratik**

Eğitim İstiyoruz !!!

Vladimir Mayakovski
Lenin Destanı'ndan

**"İşte bu bayraktan
bu bayrağın
her kıvrımından
her zamankinden
canlı,
Lenin bize
seslenir her zaman
"emekçiler, son saldırı için
hazır olun!
Köleler,
başınızı dik tutun,
belinizi doğrultun !
Proleterler
ordusu
işte dimdik ayaktasın !
Tez gelen
zaferiyle
Devrimimiz bin yaşasın !
Tarihin kaydettiği
savaşlar on bini aştı,
fakat
bu en büyük
ve en haklı savaşı !"**

**Ekim Devrimi 95. Yılında
Yolumuzu Aydınlatıyor...**

www.partizanarsiv.net

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Yeni Demokrat Gençlik'in yeni bir sayısıyla daha birlikteyiz. Dergimiz aylık periyotlarla yayın hayatını sürdürme anlayışıyla hareket ediyor olsa da, belli dönemler bu periyotlarda aksamalar olabiliyor.

Son çıkardığımız sayının üzerinden de 2 ay geçti. Bu neviden gecikmelerin nesnel koşullarımız ve ihtiyaçlarımız düşünüldüğünde kabul edilebilir bir yanı vardır. Nihayetinden araçlar öncelikli ihtiyaçlar belirlenerek bir esneklik içinde alınır. Dergimizde buna göre konumlanmaktadır.

Bu sayımızda sayfa sayımızı azaltma kararını benimsedik. Mevcut durumda YDG dergisini daha etkin ve işlevli kılmak ve daha odaklı hale getirmek için sayfa sayılarında şimdi olduğu gibi değişikliklere gidilecektir.

İhtiyaca göre YDG'nin konumlanması ve dö-

nemsel duruma göre kendini şekillendirmesi bu aracın işlevli ve verimli olmasını sağlayacaktır. YDG'de bunu gözeterek konumlanacaktır.

Genel ve özel gündemlere dair bir dizi çalışma ve değerlendirmeyi bu sayımızda bulmak mümkündür.

Bunun yanında YDG'lilerin önemsemesi gereken ve çalışmalarına kan taşıyacak geniş halk gençliğine ulaşmada önemli bir araç olacak Tohum Kültür Merkezinin organize ettiği "umudu tohumca büyütüyoruz" şöleni vardır. Bu çalışma geniş kitlelere ulaşmayı hedefleyen ve 11 Kasım 2012 de güçlü bir finalle yeni bir başlangıcı örmeye çalışmaktadır.

YDG'lilerin bu çalışmaya gençliğin enerjisini taşınması ve kitlelere ulaşmanın etkin bir aracına dönüştürmesi önemli bir görevdir.

Bu görevi layıkıyla yapmak için her alanın kendini örgütlemesi ve organizasyonun genel örgütlenmesine uyumlu hale gelerek çalışmalarını yürütmesi gerekmektedir.

Önümüzdeki sayıda buluşmak dileğiyle...

İ
Ç
İ
N
D
E
K
İ
L
E
R

İsyan	2-3
Özgür Okul	6
Forum	10
Denge Ciwanan	14-15

Gençliğe Notlar	20-21
YDG 5. Köy Çalışması	22-29
Tlatelolco Katliamı.....	31-32

Yaygın süreli

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa Mah. İmam
Murat Sk. No: 8/1 Aksaray/Fatih/İstanbul Tel:
(0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven
San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

www.yenidemokratgenclik.com
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoogroups.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02

Ankara: Sağlık Mahallesi Sağlık 1 Sk. Torun Apt. 19/9 Sıhhiye

İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak

Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18

Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel:
(0428) 212 27 50

Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No:
185 Heykel Tel: (0224) 224 09 98

Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz

Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya
Tel: 0049 203 40 85 01 Faks: 0049 203 40 69 16

Zulme, zorbalığa ve her türden saldırıya

HAYIR!

Toplumsal çelişkiler ve politik gelişmeler sabit bir rotada seyretmiyor. Karmaşık, inişli çıkışlı ve oldukça dinamik bir seyir izliyor. Bir bütün olarak her toplumsal süreç bu genel yasaya tabidir. Siyaset bu seyri doğru okuyup yönlendirebilme, müdahale etme ve yaşanan değişimlere hızla ayak uydurmayı gerekli kılar. Aksi takdirde ne bir bütün gelişmeleri yakalamak ve müdahale etmek mümkün olur nede genel gelişmeler içinde özgün çelişkileri yerli yerine oturtmak. Bu bağlamda gençliğin özgün sorunlarını ve çelişmelerini diğer gelişmelerle diyaletik bağı kurarak ele almak elzemdir.

Ülke gündemi uzun zamandır Suriye'deki siyasal ve toplumsal mücadelenin etkisi altında politize olmaktadır. Suriye meselesine Türk egemen sınıfları yoğun ve doğrudan bir ilgi ve alaka içindedir. Bu ilgiyi ve alakayı başbakan Tayyip Erdoğan "Suriye'de ki gelişmeler ve Suriye'nin kaderi bizim için bir iç meseledir" mealindeki yaklaşımıyla net olarak ifade etti. Türk egemenlerinin soruna kendi açılarından bu şekilde yaklaşması elbette çelişmeler karşısındaki politik pozisyonlarını da buna göre almalarını zorunlu kılıyor. Özelde ABD emperyalizmi ve genelde batılı emperyalist güçlerin Ortadoğu'daki çıkarlarının gerçekleşmesinde "yüksek düzey temsilcilik" görevini omuzlama misyonu üstlendiğinden bu yana "pro-aktif" bir dış siyaset izlemektedir. ABD ile ajandaların bire bir ortaklaşmasına paralel olarak bazı dönemler "yumuşak güç" bazı dönemler ise "sert güç" argümanlarını aktif ve yer yerde kraldan daha kralcı kesilerek yapmaya çalışıyorlar.

Suriye gündemi ya da Suriye'nin Büyük Ortadoğu Projesine ekonomik ve siyasi olarak tam angaje edilmesi bir sürece yayılarak ele alındı. Bu projenin ihalesi ise Türk egemenlerine bırakıldı. Bu bağlamda uzun vadede Türk egemen sınıfları bunu gerçekleştirmek için Suriye rejimi ile sıkı bir dostluk ilişkisi kurdu. Esad rejimi ile (bugün "Esed" haline gelse de) halkımızın deyimiyle canciğer kuzu sarması olundu. Giriş çıkışlarda vizeler kaldırıldı, sınırlar açıldı "Şamgen" benzetmesi ile serbest dolaşım anlaşmaları imzalandı hatta öyle ileriye gidildi ki ortak bakanlar kurulu oluşturuldu. Bunların gerçekleşmesinde din kardeşliği, ortak kültürel yapı gibi argümanlar dillerinde düşmedi. Bu politika uzun bir dönem sürdürüldü. Türk egemenleri Suriye'nin de-

Bölgedeki Türkiye eliyle yapılacak her türlü dış müdahaleye tavır olarak süreci ele almak gerekmektedir. Zira bu hesaplar gündem dışına düşmekten ziyade sürekli sıcak tutulmaya çalışılmaktadır.

ğişimini kendileri için esaslı bir proje ve görev olarak üstlendiler. Bu emperyalist icazetli politikanın kuşkusuz Suriye rejimi içinde bir dizi faydası söz konusuydu. Ve olabildiğince oluşan bu çatlaktan sızıp faydalanmaya çalıştı.

Ancak ne zaman Arap baharı denen toplumsal kalkışma bir silsile halinde bölgeye yayıldı ve yeni fırsat ve olanakları bölgesel değişim için ortaya çıktı ve Suriye rejimi buna karşı bir direnç oluşturdu oluşmuş ilişkiler tam tersi bir noktaya evrildi. Düne kadar kardeş ülke olan Suriye bir anda düşman ülke haline geldi. Düne kadar PKK'ye karşı müttefik olan ülke bir anda PKK'yi kullanan 'teröre destek veren' ülke oldu. Düne kadar din kardeşi olan rejim bir anda 'din dışı' bir rejim oldu. Bir anda Türk egemenleri rejim karşıtı muhaliflerin hamisi olu verdi. Baas rejimi baş düşman haline geldi. Yani kısacası Suriye'nin değişimi ihalesini alan Türk egemenleri bu projenin tamamlanması için araç ve yöntemlerini farklılaştırdı. Şimdi en hararetli şekilde Suriye'ye "uluslar arası" (siz emperyalist anlayın) yaptırımların ve müdahalelerin yapılmasının savunucusu haline geldi. ABD'yi buna ikna etmek için "pro-aktif" bir si-

yaset güdüyor. Her türlü aracın ve seçeneğin masada olduğu (bunu siz askeri müdahale yani savaş açma olarak anlayın) söylemi dilden düşmüyor. Ancak gelinen noktada emperyalist güç dengeleri ve bölge dengelerinden dolayı bu heveskâr saldırganlık politikasına kimseyi razı edebilmiş değiller.

Hatta son olarak Tayyip Erdoğan bu konuda sorulan bir soruya “Abdullah Öcalan’ın Suriye’den çıkarılma sürecinde kullanılan caydırıcı gücün bu dönemde henüz gündemde olmadığı” açıklamasını yaparak bir adım geriye çekildiği ya da çekilmek zorunda kaldığı söylenebilir.

Ancak Suriye’deki toplumsal çelişkilerin ve siyasal mücadelenin aldığı mezhepsel ve ulusal boyutların ülke içindeki çelişkilere ve farklılıklara uygun olarak kaçınmaya çalışıldığı ve bu çelişkiler üzerinden Suriye politikasına bir toplumsal destek oluşturmaya çalışıldığı görülüyor.

Suriye rejiminin Alevi mezhebinden olduğu ve buradaki bu azınlık mezhebin iktidarda Sünni çoğunluğa zulüm uyguladığı sistemli bir şekilde propaganda ediliyor. Böylece Suriye rejimine karşı Türkiye topraklarındaki Sünni kesimlerden toplumsal bir destek oluşturmaya ve olası saldırılarına bu eksende meşruluk katmaya çalışılıyor. Bu şekilde doğrudan alevi kesimde hedef tahtası yapılıyor. Bu gerginlik özelde Hatay yöresinde çeşitli biçimlerde yaşam buldurulmaya çalışılıyor. Burada çakanacak bir kıvılcımın oluşmuş siyasal atmosferle var olan toplumsal farklılıktan beslenerek bir keskin karşıtlık ve çatışmaya dönüşme olasılığı hiçte yabana atılmayacak bir seçenektir.

Yine Suriye’de yaşayan Kürt ulusunun mevcut pozisyonu ve statü elde etme çabası Türk egemenlerinin korkulu rüyalarından birisidir. Mevcut çatışmalı ve çelişkili durum Kürtlere de yeni olanak ve fırsatlar sunuyor. Kürt hareketi bu olanak ve fırsatlardan azami oranda ulusal çıkarları lehine fayda sağlıyor. Burada PKK’nin kardeş oluşumu PYD’nin en güçlü hareket olması ise devletin korkularına çarpan etkisi yapıyor. Çünkü burada yaşanacak her gelişme doğrudan kendi sınırları içinde yankısını bulacaktır. Burada Kürtlerin kazanımlarını an aza indirme siyaseti de sürece karakterini veren öğelerden birisidir. Özellikle çatışmalardan kaçarak oluşan mülteci akımına karşı Suriye sınırları içinde tampon bölge oluşturulması doğrudan Kürtlere de müdahaleyi içermektedir. Esas amaçlardan biriside budur.

Türk egemenleri Suriye politikasını orta doğuya açılmanın, burada hedeflerine ulaşmanın en önemli ayağı olarak görüyor. Bu noktada kaçacak bir fırsatın bir yüzyıl daha bölgesel politikalarda istediği düzeyde etkinlik gösterememe olarak algılıyor. Bunu net bir şekilde ifade ettikleri gibi pratik tutumları da bunu gösteriyor.

Ortadoğu’ya verilen bu önem iç politikadaki, eğitim alanındaki vs her adıma da dolaylı ya da doğrudan yansıyor. Özellikle “ılımlı İslam” ve “model ülke” diye konseptlenen süreç AKP eliyle yaşama geçirilmeye çalışılıyor. Ne 4+4+4 eğitim modeli ve daha dindar bir nesil yaratma argümanı, ne Kürtçe seçmeli ders adımları, ne alevi politikası nede YÖK’ün yeniden yapılandırılması bu genel siyasi eğilimden bağımsız düşünülemez. Tam tersine çok güçlü halklarla bir birine bağlı ilerleyen süreçlerdir. Farklı kliklerin bu noktada ideolojik kazanç sağlama ve toplumsal desteği bir dolgu malzemesi haline getirme amacı da elbette göz ardı edilemez. Ancak esas yönelim genel siyasi çizgileri ve emperyalist icazetli devlet politikası olarak görülmelidir.

Halk gençliğinin kendi özgün sorunları ve çelişkileri ile genel politik gündemleri iç içe geçirecek ve duyarlılık oluşturacak çalışmaları örgütlemek oldukça önemlidir. Türk egemenlerinin bölgesel hesapları ve kimler adına iş tutmaya çalıştığı geniş gençlik kesimlerine anlatılmalıdır. Özellikle yoğun bir şekilde Suriye’ye karşı savaş organizasyonuna ya da böyle bir olasılık belirlendiğinde ilk elden bu görevi üstlenmeye hazır olan Türk egemenlerinin tutumuna karşı halk gençliği bilinçlendirilmelidir. Bu bağlamda mezhepsel farkların sürekli kaçınmaya ve çatışma noktasına vardırılmasına karşı etkin bir tutum almak önemlidir. Özellikle alevi kesimine karşı Malatya sürgünde olduğu gibi yaşanacak provokasyonlarda pratik tutum almak ve anında duyarlılık göstermek önemlidir. Zira egemenler gerek Kürt ulusuna gerekse de alevi mezhebenden olan toplumsal kesimlere karşı son süreçte gerici-faşist güçleri harekete geçiren linçler ve saldırılar organize edilmesini sağlıyor. Bu noktada devrimci görev bu kesimlerin bizzat yanında ve direniş alanlarına dâhil olmaktır.

Toplumsal sorunlara ve çelişmelere hakim olmak gibi bir görev söz konusudur. Devletin siyasal ve askeri anlamda saldırgan tutumuna, provokasyon içerikli bütün politikalarına karşı kamuoyu oluşturmak gibi bir görev söz konusudur. Hali hazırda Kürt ulusal mücadelesine karşı yürüttüğü askeri, psikolojik ve sindirmeye yönelik saldırılarına karşı tavırsız kalmamak dayanışmanın ötesinde politik bir görev olarak kavrayıp mücadeleye tutuşmak zorunludur.

Emperyalizm hesabına ve kendi çıkarlarına Ortadoğu ve özelde Suriye’ye karşı benimsediği saldırgan politikasıyla halkın kanını ve canını ortaya koyacak savaş çıkırtkanlıklarını hedef tahtasına oturtmak ve güçlü bir saldırganlık karşıtı pozisyon almak önemli bir görevdir. Bölgedeki Türkiye eliyle yapılacak her türlü dış müdahaleye tavır alarak süreci ele almak gerekmektedir. Zira bu hesaplar gündem dışına düşmekten ziyade sürekli sıcak tutulmaya çalışılmaktadır.

Faşizmden notlar...

* 23 Temmuz'da PKK'nin "vur-kaç" taktiği, Colemerg'in (Hakkari) Şemzinan bölgesinde yerini "vur-kal" taktiğine bıraktığından bu yana devlet, tüm askeri gücüyle bölgeye saldırdı. Hava ve kara operasyonlarının burjuva-medya eliyle gizlendiği, hasıraltı edilmeye çalışıldığı bu şiddetli çatışmalar döneminde devletin kimyasal bombalar kullandığına dair köylülerin ifadeleri ortaya çıktı. Çatışmalar daha sonra Beytüşşebap ve Colemerg'in diğer bölgelerine de sıçradı. Bölgede yol kontrolü başta olmak üzere birçok bölgede hakimiyetini güçlendiren ulusal hareket karşısında iyice acizleşen devlet, burada köyleri bombalayarak, halkı göçe zorladı.

* BDP ve DTK öncülüğünde bir heyet Şemzinan'da yaşananları yerinde gözlemlemek ve kamuoyuyla paylaşmak için bir konvoyla bölgeye gitmiştir. Yaz aylarında yaygınlaşan gerilla yol kontrolleri bu bölgede de sürekli hale getirilmiştir. Nitekim askeri karakolun hemen iki kilometre ilerisinde konvoy, gerillalar tarafından durduruldu. Gerillanın bu rutin işlemi, konvoy dahilinde vekillerin bulunması ve onların gerillayla kucaklaşması olunca devlet katında mevcut düşmanlık hissiyatının azami düzeyde sergilenmesine bir kez daha vesile olmuştur. Devletin hazmedemediği görüntü **tıpkı Habur'da olduğu gibi** halkın ve vekillerinin gerillayla bütünleşmesi oluştu.

* Yaklaşık 600 bin Kürt nüfusun (Kürt dağı-Kobani, Afrin, Haseki, Halep) yaşadığı Suriye'de, özellikle 1920'lerde TC'nin zulmünden kaçan Kürtler adeta "yok". Hiçbir yasal statüsü bulunmayan bu kesim, Esad rejimi tarafından tamamen inkâr edildi, imha ve asimilasyona tabi tutuldu. Arap isyanlarının Suriye kıyılarına vurmamasıyla birlikte Suriye Kürtleri de talepleri doğrultusunda örgütlenmelerine hız verdi. Ağırlığını Müslüman Kardeşler'in oluşturduğu Suriye Ulusal Konseyi'nin (SUK) Kürtleri yok sayan, inkar eden yaklaşımları karşısında bu çizgiye mesafeli duran ancak doğrudan Esad rejimine yönelik eylemlere yönelmeyen Suriye Kürtleri, bugüne kadar kendi öz örgütlenmelerini geliştirme yolunu tercih etti. Süreç içinde Suriye Kürtleri bir yanda SUK'la talepleri etrafında görüşmeleri sürdürürken öte yandan özerklik için tüm güçleriyle çalıştı. Bu eksende anadillerinde eğitim veren okullarını, hastanelerini yaşama geçirdi, yerel düzeyde yönetimlerini güçlendirdi, birliğini geliştirdi. Bu kapsamda 12 Kürt örgütünün bulunduğu Kürt Ulusal Konseyi ile ideolojik düzlemde PKK'ye yakın Demokratik Birlik Partisi (PYD) arasında 9-12 Temmuz'da Erbil'de Batı Kürdistan Konseyi kuruldu.

* Malatya'nın Sürgü beldesinde bir süredir devam eden

faşist baskılar, 28 Temmuz günü Ramazan davulcusu bahane edilerek fiili saldırıya dönüştü. Davulcuyla tartışan **Hasan Hüseyin Evli** ve **ailesine** saldıran bir grup, Kürtler ve Alevilere küfür ederek, tekbir getirerek ve İstiklal marşı okuyarak evin camlarını kırıp, ahırını ateşe verdi. Ertesi gün de 15 evi saran 500 kişilik faşist grup, camları kırarak, evlerin üzerine ateş açtı, saldırıya uğrayan ailelere devlet yetkilileri "**buradan gidin, engel olamayız**" diyerek kimin yanında yer aldıklarını da açıkça gösterdi. Ancak olayın ardından ülke genelinde sokaklara dökülen yüzbinler, saldırıyı ve devletin yaklaşımını "Malatya, Sivas olmayacak" diyerek protesto etti.

* Dersim Xozat'ta yaralanan MKP gerillası **Ali Çelik (Gürkan)**, tedavisi için götürüldüğü sırada Erzincan yolunda yakalandı; hastanede tedavi görmesi gerekirken işkenceye maruz kaldı ve 20 Temmuz günü hastanede şehit düştü. Yine 20 Temmuz günü İstanbul Gazi Mahallesi'nde çıkan bir çatışmada polis ticari araç içerisinde bulunan **Sultan Işıklı** ve **Hasan Selim Gönen**'i yaralı olarak yakalamış; ancak hastaneye kaldırılan Gönen'i burada katletmiştir.

* Dersim'de HPG gerillaları tarafından CHP Tunceli Milletvekili Hüseyin Aygün'ün kaçırılmasının ardından AKP tarafından yapılan açıklamalar, devletin her ne kadar Aygün'ün kendisi CHP'li olup Kürt ve Alevi kimliğini ötelemiş olsa da devletin bu kimlikte bir milletvekilinin kaçırılması karşısındaki pervasızlığı ve vurdumduymazlığını bir kez daha ortaya koymuştur. Diğer yandan CHP ve Aygün'ün, serbest kalışın ardından yaptığı açıklamalar, Alevi kimliği üzerinden populist ve milliyetçilikle bezeli bir kurnazlık içeren bir yapıya sahip oldukları görülmüştür.

* Antep'te 20 Ağustos günü Karşıyaka Polis Merkezi önünde bomba yüklü bir aracın havaya uçurulması sonucunda 10 kişinin yaşamını yitirmesinin ardından bölgede, faşistler

Sakarya'daki cinsel istismar davası: Tutuklu sanıklar tahliye edildi

BDP binalarına saldırdı. HPG tarafından üstlenmemesine rağmen devletin bu katliamı ulusal harekete yıkma çabası, uzun süre gündemde tutularak birçok bölgede Kürt halkına yönelik fiili saldırıya dönüştürüldü.

* Ağustos ve Eylül ayları aynı zamanda birçok işçi, direnişine sahne oldu. THY'de sendikalı oldukları için işten çıkarılan ve mecliste bir gece yarısı kararnamesiyle grev ya-

sağı getirilen THY, İstanbul Maltepe'de Süreyyapaşa Hastanesi, Hey Tekstil, BEDAŞ, TOGO, Mahle Mopisan, Elazığ Eti Gümüş, Antep tekstil, Texim tekstil, Fontana Kalıp, DHL, Tekboy, Adana TEDAŞ, İMO, Bilgi Üniversitesi işçileri; tüm haklarını ellerinden almak isteyen sömürü düzeyine karşı direnişe geçti.

* Sakarya, Edirne... derken art arda çocuğa yönelik toplu cinsel istismar olaylarının açığa çıktığına tanıklık ettik. 12, 13, 14 yaşındaki çocuklar aralarında polis ve askerin de bulunduğu onlarca kişi tarafından cinsel istismara uğramasına rağmen; devlet; erkek egemenliğini tecavüzcüleri koruyarak (açığa çıkan olaylarda neredeyse tüm tecavüzcüler serbest bırakıldı) ve hamile kalan kız çocukların kürtaj olmasına engel olmaya çalışarak bir kez daha kanıtladı.

* Adana'da bir internet kafede otururken gözaltına alınan ve tutuklanan A.E, Kürkçüler Hapishanesi'ne konulmuştu. Kürkçüler F Tipi Hapishane'de cinsel şiddete uğrayan A.E, tahliye olduktan sonra intihar girişiminde bulundu.

Mersin'de operasyonlara tepki

Mersin: Mersin'de KCK adı altında yapılan operasyonlara karşı tepkiler büyüyerek devam ediyor. 25 Eylül günü aralarında Kürdî-Der, BDP, İŞTAR, İHD, KESK, MKM, MEYADER, NARDER, GÖÇDER VE DİHA yöneticilerinin de olduğu 40 kişi yapılan kurum ve ev baskınlarıyla gözaltına alındı. İlk 24 saat avukat görüşünün engellendiğini aktaran avukatlar, gözaltına alma işlemlerinin gün boyu devam ettiğini belirttiler. Kurumlardaki bilgisayarlara, kitaplara ve evraklara el konulduğu operasyonda gözaltına alınanların hala TEM şubede tutuldukları biliniyor. 25 Eylül günü, tüm bu hukuksuzluklara karşı kitlesel olarak KESK tarafından yapılan basın açıklamasının ardından; 26 Eylül günü saat 12.30'da BDP il binasının önünde basın açıklaması ve ardından oturma eylemi gerçekleştirildi. Açıklamaya önce Mersin Milletvekili Ertuğrul Kürkçü başladı. İşçilerin, emekçilerin haklarını savunan tüm insanların tutuklandığını söyleyen Kürkçü, polisler de dahil kimsenin AKP'den medet ummaması gerektiğini vurguladı. Kitlerde büyük bir coşku uyandıran açıklamasına devam eden Kürkçü; Mersin ve diğer 80 ilde halkın susmayacağını, tüm bu baskılar devam ettiği sürece halkın öfkesinin daha da artacağını ekledi. Ardından BDP Mersin İl Örgütü adına yapılan açıklamada yasal, demokratik, meşru zeminde mücadele eden parti BDP'nin sesinin kısılmaya çalışıldığını belirtti. Açıklamada "Yargıya açıkça talimat veren ve talimat verdiğini saklamayan Başbakan Tayyip Erdoğan ve hükümeti, ne kadar zulüm uy-

gularsa uygulasin, halkımız ve partimiz asla boyun eğmeyecek, geri adım atmayacaktır. Yapmış olduğu her saldırı, halkımızın öfkesini bilemekte, kararlılığımızı bir kat daha arttırmaktadır. Bu temelde güçlenen ve her zaman daha çok direnen halkımız olacaktır, yıkıma ve dağılmaya doğru gidecek olan ve giden zalim AKP hükümeti ve başkanı Erdoğan olacaktır. On bin değil, yüz bin yöneticimizi de tutuklansanız, asla barış ve özgürlük mücadelemizden geri adım atmayacağız" denildi. Açıklama; baskıların asla yıldıramayacağı tekrar pahasına vurgulanarak, yapılan oturma eyleminin ardından eylem sonlandırıldı.

Ö
Z
G
Ü
RO
K
U
L

Yeni dönem nitelikli sorunlar

Yeni eğitim öğretim yılının başlamasıyla öğrenci sorunları ara vermeden daha da artıyor. Diz boyu olan öğrenci sorunlarını saklamaya çalışan burjuva-feodal medya bile artık devletin kirliliklerini örtbas etmekte sıkıntı çekiyor. Dönemin başın da başbakanın ve milli eğitim bakanının konuşmalarına baktığımız da sanki hiçbir öğrenci sorunu yokmuş gibi öğrenciler güllük gülistanlık bir eğitimle öğrenimlerini sürdürdüklerini anlarız. Yalanların, hilelerin parayla satılmadığını hepimiz biliyoruz. Ondan olmalıdır ki çürümüş sistemin uşakları bol keseden atmaktadırlar.

Milli Eğitim Bakanı Ömer Dinçer, Denizli Cedide Abaloğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi'nde yaptığı konuşmasında, yeni eğitim öğretim yılında öğrencilerin dinlenmiş ve yenilenmiş olarak başladığını, kendilerinin ise bütün bir yazı, daha nitelikli bir eğitim vermek adına çalışarak geçirdiklerini ifade eden Bakan Dinçer'e lise-liler olarak "kim yalandan ölmüş Dinçer" diyoruz.

Bozuk eğitim sisteminizin bize olan maddi ve manevi zararlarını biz biliyoruz. Sen değil! Bizim bütün bir yaz dinlendiğimizi ve kendisinin de daha nitelikli bir eğitim için çalıştığını söylen Dinçer'e "kimin ne yaptığı ortadadır" diyoruz. Her yıl değiştirdiğiniz sınav sistemiyle bizi at yarışları gibi yarıştırdığınız ortadadır. Eğitim hayatımız boyunca başımızı derslerden kaldırmıyoruz. Sosyal yaşamdan, İnsanlardan uzaklaşıyoruz. *Çünkü hayatımızın en güzel kısmını "gençliğimizi" soru bankaları başında geçirmek zorun da kalıyoruz.* Yazın bile arkadaşımı, kardeşimi bu yarışta geçmeliyim daha fazla çalışmalıyım diyip masa başlarındayız. Şimdi sana soruyoruz: Biz mi dinlenmişiz?

Nitelikli bir eğitim için bütün yazınızı heba ettiniz. Hiç inandırcı değil. Anti-bilimsel, ezberci ve gerici olan eğitim sisteminizde nitelik ne arasın. Nitelik bu eğitimin neresin de! Biz niye bu nitelikli eğitimi göremiyoruz? Aklımıza şu soru geliyor: "Biz mi körüz yoksa Dinçer mi?" Tabi ki de Dinçer kör olmalı ki ne yaptıklarını bilmiyor! Onlarca öğrenci sizin bu sınav sisteminiz yüzünden intihar etti. Okullarda içi boş olan eğitimi bırakıp cebinizi biraz daha doldurmak için dersaneler açtırdınız. Gencecik insanların canlarına kıydınız. Ailelerde huzur bırakmadınız. Gençliği istediğiniz ortama yani o yoz yaşama sürüklemek için her çabayı sarf ettiniz...

Eğitim özerinden büyük bir rant alanı yakalayan devlet gün geçtikçe getirisini arttırmaya daha da devam etmektedir. Okulların açılmasıyla soyguna başlıyor. Okullara ayrılan ödeneklerin yetersizliği faturanın velilere çıkarılmasını getiriyor. Kayıt paraları denilen bir şeyin olmadığı halde okullarda her okul istediği kadar velilerden kayıt parası alıyor. Binlerce veliden çeşitli vaatlerde bulunarak kayıt parası adı altında velileri sömürüyorlar. Okulun ihtiyaçları var de-

yip aldıkları o parayla yetinmeyip spor parası, fotokopi parası, yacacak parası vb birçok bahanelerle para topluyorlar. Devlet okuluna baksanıza personel parasını bile velilerden karşılamaya çalışıyor. *Asgari ücretle çalıştırdığımız insanlar kira mı ödesin, dersane parası mı, servis parası mı, çocuğunun harçlığını mı, masraflarını mı, evi mi geçindiresin yoksa çocuklarına bir gelecek mi hazırlasın...* Veliler aldıkları asgari ücretle hangisine yetişecekler?

4+4+4'le öğrencilere ve velilere yeni eğitim döneminde "merhaba" diyen devlet eğitimi daha da pervasızlaştırdı. *Her yıl farklı gericiilikleriyle karşımıza çıkan devlet bu sene de çürümüşlüğünü esirgemedi gericiiliklerine bir yenisini daha ekledi.* 66 aylık "bebekler" de ailelerin rızası olmadan okula alıyor. Söz konusu çıkarları oldu mu devlet dur durak bilmiyor. Sokak ortasın da çocuk öldüren devlet bugün ise "bebekleri" çıkarları doğrultusunda kullanıyor. Binlerce velinin itirazlarını hiçe sayarak her zaman ki gibi kendi zorbalıkla dediğini yapıyor. Gelişim dönemi açısından henüz oyun çağında bulunan 66 aylık çocukların, temel eğitim açısından son derece önemli olan okul öncesi eğitim almaları gerekirken şanda 4+4+4'le birinci sınıfa gönderiliyor. Bu yaş grubundaki çocukların ruhsal, duygusal ve bilinçsel gelişimi açısından ciddi sorunlar yaşatacak, çocuğun eğitim hayatı süresince olumsuzluklara neden olacaktır.

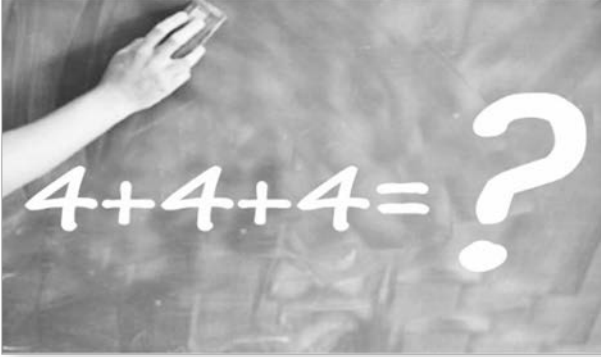
4+4+4 eğitim sistemiyle kalabalık sınıflar ve zorunlu din dersleri bizi bekliyor. Özellikle kalabalık olan iller de kalabalık sınıflar ortaya çıkacaktır. Ortalama 80 kişilik sınıflarda öğrencilere eğitim verecekler. Seçmeli olarak gözüken Kur'an-ı Kerim ve Hz. Muhammet'in hayatı birçok yerde zorunlu olarak ders veriliyor. **Seçmeli Kürtçe dersini formalite olarak hiçbir alt yapısını hazırlamadan ders seçimleri arasına koyan devlet bugün Kürtlerin en yoğun olduğu bazı yerler de böyle bir ders yok diyor.** Onun yerine din derslerini öneriyor.

Yıllarca dersanelerle bizi sömüren devlet artık özel okulları öne sürerek devlet okullarını kaldıracak. Devlet okullarında eğitim vermeyerek, bizi daha da sömürmek için açtıkları dersanelerle elimizde ki üç kuruşu aldılar. Öğrencileri maddi ve manevi zarara uğratanlar bugün ise dersaneleri kaldırmayı düşünüyor. Acaba neden dersaneler kalkacak? Nedeni tabi ki de daha fazla çıkardır. Git gide yaygınlaşan özel okullar yakında devlet okullarının yerini alacaklar.

Yeni dönemde yaşadıklarımız sorunların üzerine onlarca sorun daha da eklenip karşımıza çıkardılar. Eğitim hayatımızı tamamıyla mahvettiler. Gün geçtikçe vahşileşen ve bir o kadar da çürüten sistemin kirliliklerine cevap olmanın yolu zaman kaybetmeden örgütlenmektir. Örgütlü bir gençlik olursak kazanırız.

Yap-boz tahtasında son oyun; 4+4+4

Son süreçte gerek egemenlerin gerek halkın gündeminde en çok yer alan, üzerine çok konuşulan, tartışılan ve kamuoyunda oldukça tepki oluşturan konulardan biri kuşkusuz 4+4+4 eğitim sistemi... “egemenlerimiz” yine oldukça büyük çaplı bir saldırı peşinde. Ama bu sefer gerçekten haklarını fazlasıyla vermek gerekir ki bu planın üzerine baya kafa yormuşlar ve iyi bir iş çıkartmışlar! Peki, her kesimin dikkatini çektiği kadar bizimde fazlasıyla dikkatimizi çeken, üzerinde bu kadar konuşulan 4+4+4 eğitim sistemi nedir? Ne gibi değişiklikler olmuştur? Bu eğitim sisteminin altında yatan asıl amaç nedir?

Yazımızın girişinde de dediğimiz gibi egemenler çok kapsamlı bir saldırı içindeler ve bu eğitim sistemiyle birçok şey hesapladıkları kesin. Fakat bazı reformist çevrelerin dilendirdiği gibi burada ki amaç, sadece “dindar bir gençlik yetiştirme” derdi değildir. Kuşkusuz egemenlerin daha önceden de çeşitli biçimlerde olduğu gibi bugünde AKP’nin ideolojik biçimlenmesine uyumlu olan ve bu kaygıyı daha fazla hissetmesinden dolayı böyle bir planı var ve bu plan da bizim açımızdan çok önemli bir yerde durmaktadır. 4+4+4 eğitim sistemiyle birlikte getirilen Kuran-ı Kerim ve peygamberin hayatı gibi seçmeli dersler, ilkokul 4. Sınıfı tamamlayan öğrencilerin eğer isterlerse(daha doğrusu aileleri isterse) imam hatip ortaokullarına gidebilmeleri bu yönüyle imam hatiplerin daha fazla cazip hale getirilmesi bize bu durumun ciddiyetini fazlasıyla göstermektedir.

Egemenlerin eğitim sisteminde ki bu değişiklikleri yapmalarının asıl nedeni elbette ki sorgulamayan, araştırmayan, tamamıyla biat eden bir nesil yetiştirmektir. Eğitim sisteminde yapılan bu değişikliklerle, zaten gün be gün yozlaştırılan gençlik iyice sistemli bir şekilde kısıp altına alınmak isteniyor.

4+4+4 eğitim sistemiyle ilgili bugüne kadar yapılan eylemler ve tartışmalar bu konunun daha çok dini boyutu ile ele alındığını göstermektedir bize. *Halkımızın büyük ço-*

ğunluğu dini duygulara sahip olduklarından kaynaklı egemenler ve burjuva medya da tam da bu konu üzerinden anti-propaganda yürütmektedirler. Ancak bu konu bu kadar basit değildir ve tek yönlü ele alınmamalıdır.

Konunun ekonomi boyutuna incek olursak zaten ülkemiz de oldukça fazla olan çocuk işçiliğinin bu eğitim sistemiyle daha da artacağını, sermayenin kârına kâr katacağını kolaylıkla görebiliriz. Çünkü yeni eğitim sisteminin de ilkokulu yani 4. Sınıfı bitiren 9-10 yaşında ki çocuklar yetenekli ve ilgili oldukları mesleklere yönlendirilecek.

Neresinden tutarsanız tutun her yönüyle sorunlu bir durum var ortada. Her şeyden önce daha 9-10 yaşlarında olan bir çocuk hangi alanda yetenekli olduğunu seçecek bir yaşta değildir. Bu durumda ise çocuğunun yerine ailesi tercih yapmaktadır. Ailenin yapacağı tercih ise ilerde çocuğunun mesleki açıdan birçok sıkıntı yaşamamasına neden olacaktır. *Çocuğu yeteneğine göre bir mesleğe yönlendirmek demek kelimenin tam anlamıyla çocuk işçiliğinin yaygınlaşmasına yasal bir dayanak oluşturmaktır.* Egemenler bu yasal dayanağı ise tabii ki staj adı altında yapmaktadırlar. Normalde patronlar asgari ücret karşılığında ve sigortalı bir biçimde işçi çalıştırmak zorundayken bu durum ortadan kalkacak ve çocuk stajyerler son derece düşük ücretle, sigortasız ve kötü koşullarda çalışacaklar. Bu durum ise patronların zenginliğine zenginlik katacaktır...

Bu yeni sistemle eğitim alanına sermayenin daha fazla yoğunlaşmasının da zemini hazırlanmaktadır. Tıpkı sağlık sektöründe olduğu gibi bu alanda da yaygın bir şekilde ve devlet destekli özel kurumlar hızla artacak. Başbakanın dershanelerin özel okullara dönüşmesi gerektiği söylemi buna dair güçlü ipuçlarının göstergeleridir. Tabi bu bir anda olabilecek bir şey değil. Ekonomik, sosyal ve ideolojik ayağının örülmesi örgütlenmesi gerekmektedir.

Yeni eğitim sistemi bununla da yetinmiyor tabii ki... Konunun bir de kadın yüzü var. Hepimizin bildiği gibi 4+4+4 eğitim sistemiyle zorunlu eğitim 8 yıldan 12 yıla çıkartıldı. Zorunlu eğitim 12 yıla çıkartıldı çıkartılmasına ama açıkta da okunabilir tabii! *Bu ise zaten feodal kültürün geniş bir şekilde yaygın olduğu toplumumuz da kız öğrencilerin okuldan alınmasına ve iyice eve kapanmasına neden olacaktır.* Gördüğümüz gibi egemenler yine toplumun her kesimine yönelik bir saldırı içerisindedir. Bize düşen görev ise ulaşabildiğimiz bütün herkese yeni eğitim sisteminin amaçlarını anlatmak ve herkesi bu eğitim sistemine karşı mücadeleye katmaktır.

Mersin’den bir YDG’li

Çürümüş sistemin “çıbanı”: ÖSYM!

Egemen sistem nezdinde; Bir yanda gün be gün krizin derinleştiği, işsizliğin, geleceksizliğin had safhaya ulaştığı, diğer yandan da kitlelerin muhalefetine biriktiği bir süreçten geçiyoruz. *Böylesi süreçler; saldırıların yoğunlaştığı ve egemenler cephesinden yönetememe krizinin en net ortaya çıktığı, kendi kurumlarının bile yozlaşarak işlevsizleştiği dönemlerdir aynı zamanda.*

İşte egemenlerin en bocaladığı- yönetememe durumunun en net gözlemlendiği, şaibelerin, kayırmaların, becereksizliğin ve pervasızlığın liste başı kurumlarından birisini de ÖSYM oluşturmaktadır. Özellikle son süreçte yapılan onlarca sınavda var olan şaibeler, şifrelemeler, “hatalar” bu durumun net göstergeleri olarak karşımızdadır.

En son olarak ÖSYM'nin yaptığı KPSS önlisans sınavında; sınav bitmeden önce soruların internete düşmesi tekrardan kopya iddialarını gündeme getirmiştir. Daha önce de; YGS'de şifre olayı, LYS'de yanlış puan hesaplaması, KPSS'de soruların sızdırılması ve algoritmaya tartışmaları, TUS ve Hakimlik sınavında hatalar, İzmir'de ALES sınavında basılan yanlış kitapçıklar, yanlış puan hesaplamaları... daha listeye eklenebilecek örneklerle ispatlanabileceği üzere, ÖSYM'nin sicili bayağı kabarıktır.

Tabi bu durum basit bir hata ya da ÖSYM başkanının açıklamasındaki gibi “sehven” gerçekleşmiştir demek gerçeklikle örtüşmeyecektir. Özellikle son dönemde 4+4+4 sistemi ile de birlikte hızlandırılan ve AKP eliyle doruk noktaya ulaştırılmaya çalışılan cemaatleşme ve kadrolaşma çabası ile de ilgili bir yönü de barındırmaktadır. *Zira emperyalizmin bölgesel planları ve AKP'nin “içerde dikensiz gül bahçesi” yaratma çabası, özellikle tek başına iktidarı ile birlikte hareket alanını genişletme yönelimi üzerinden de örülen bir süreçtir.* Egemenler böylesi süreçlerde daha sorunsuz iş yapabilecekleri kadrolara ve daha rahat yönetilecek bir halka, gelecek nesillere ihtiyaç duymakta ve şimdiden bunun yapıtaşlarını örmektedirler. Özellikle başbakanın “*dindar gençlik yaratma*” çabası bu çerçevede okunmalıdır.

Sürecin bir diğer yanı da; Bologna projesi çerçevesinde uzun bir süredir gündemimizde olan, ucuz ve nitelikli iş gücü yaratma çabası ve geleceksizliktir. Egemenlerin artık kronikleşen krizi ve özellikle ortadoğuda emperyalizmin yeniden düzenleme çabası halkların direnişi ile karşılanmış, pazar arayışı çırpınışa dönüşmüş durumdadır. Doğallığında kar odaklı düzen de saldırılarını yoğunlaştırmış ve özellikle bir krizle büyük dünya ekonomilerinin bile iflase sürüklendiği bir yerde ibreyi bu yana kırmıştır. AB merkezli bir süreç olan Bologna projesi, ülkemizde sessiz sedasız geçirilmiş ve sünmektedir. Yetkin mühendislik- sözleşmeli öğretmenlik- tıpta puanlama sistemi, mütevellî heyetleri vb argümanlarla birlikte

milyonlaca genç geleceksizliğe mahkum edilmiş ve sınav sistemi ile küçücük bir umuda muhtaç bırakılmıştır. Her 3 üniversite mezunundan 1'inin işsiz kaldığı bir realitenin somut karşılığı, atama bekleyen yüzbinlerce öğretmen, bitirdiği bölümden iş bulamayan ve umudunu KPSS vb sınavlara saklayan milyonlarca gençtir. Atama kontenjanlarının devde kulak ayarında olması bir gülünçlük örneği iken, bunların da yüzlerce şaibe, şifre vb ayak oyunları ile örülüyor olması, onlarca örnekte gözlemediğimiz gibi ucu intihara kadar giden boyutlarda umutsuzluk ve yine kitleleri AYÖP, İGEP gibi kendiliğinsin örgütlenmelere götüreceği boyutlarda sisteme karşı güvensizlik öğeleri olarak karşımızdadır.

Bu güvensiz ortamında ise egemenler hala pişkince davranmakta ve olayı basit hatalara mal etmektedir. “sehven (istem dışı, yanlışlıkla) “yapılan şifreler, bir yıl ara ile tekrar sorulan ya da internete düşen sorular açıkça karşımızdayken; ÖSYM süttten çıkmış ak kaşık ilan edilmekte; yapılan açıklamalar başbakanı “tatmin” etmektedir. **Çünkü süreç egemenlerin istediği gibi işlemektedir.** *Son olarak “Dershanelerin kaldırılması” söylemi ile birlikte özel okullar daha da yaygınlaşacak, ve bologna projesi ile birlikte hedeflenen geleceksizlik süreci katmerleşecek, böylelikle emekçi ailelerin çocukları işçiliğe mahkum edilerek, minimal düzeydeki umut tohumları da kurutulacaktır.*

Saldırıların yoğun dalgalar halinde gelmesi kitleler nezdinde biriken bir öfkenin ve potansiyelin de açığa çıkmasını sağlamıştır. Şifreleme olayı ile ilgili olarak hemen hemen ülkenin dört bir yanında Liseliler sokağa çıkmış, KPSS'de yapılan hileler ataması yapılmayan öğretmenleri sokaklara taşırılmıştır. Bir musibet bin nasihatten evladır misali; egemenler bu pratikleri ile, kendi altlarında yanan ateşi körüklemeye başlamış ve maskenin altındaki kirli yüzü deşifre etmişlerdir. Sokakalara taşan öfke muhalif kitleleri de aşarak halk gençliğinin geniş kesimlerinde yankı bulmuş ve bu durum yeni dinamiklerin ve potansiyelin açığa çıkmasına yaramıştır.

Egemenlerin bu kadar pervasızlaştığı ve gençliğin geleceğini “pamuk ipliğine” bağladığı bir süreçte yakalamamız gereken halka, bu potansiyel ile buluşmaktır. Atanamadığı için intihar eden, dershane parası ödeyemediği için intihar eden gençlerin, kontejyan açılmadığı için, yıllarca atama bekleyen gençliğin biriken öfkesi yakalanmak ve mücadeleye kanalize edilmek zorundadır.

Halk gençliğini devrime kanalize etme misyonumuz gereği, kitlelerin gündelik mücadelesi ile buluşmalı ve onun öncelikle aktif-dinamik parçaları haline gelmeli ve sürece önderlik etmeliyiz. Tersi bir şekilleniş bizi devrimin sahipleri olmaktan uzaklaştıracaktır.

“Gaz alma” adımı: Harçların kaldırılması

İlk olarak Başbakan’dan aldık müjdeyi... “Parasız eğitim devri”ne geçildiğine dair. Medya manşetlerinde de çokça işlendiği üzere; Başbakanın direktifi sonucu üniversite harçları “kaldırıldı.” Ve bu haber burjuva-feodal medyada da Parasız eğitim geliyor müjdesi ile karşılandı. Üniversitelerde paralı eğitimin tek karşılığı har(a)çlar olmaması bir yana; gelen uygulama ile de harçlar tamamıyla kaldırılmadı. Yeni düzenleme ile birlikte; Örgün öğretim harçlar normal eğitim süresi içinde kaldırılacak; ancak sene uzatıldığı anda fazlası ile harç alınacak. İki katı harç ödeyen İkinci öğretmenlerde ise hiç bir değişiklik yok.

Başbakanın sık sık eylemlere konu olduğu gerekçesi ile “kaldırılan” harçların, paralı eğitimin esas değil sadece küçük bir kısmı olması da tartışmanın bir diğer yanı. Bu temelde Öğrenci Kolektifleri tarafından hazırlanan “2012 Paralı Eğitim Raporu” paralı eğitimin özünde sürdüğü ve sadece harçları kaldırarak bitirilemeyeceği konusunda net verilere sahip.

Açık ve uzaktan eğitim hariç 2 milyondan fazla üniversite öğrencisinin bulunduğu ülkemizde devlet yurtlarının toplam kapasitesinin 250 bin civarında olması, yine yurttan kalmanın getirdiği ek masraflar ve ev yada özel yurtlarda kalmanın masrafları, bunun yanı sıra ulaşım, yine Üniversitelerdeki ek masraflar dahil edildiğinde bir öğrencinin masrafları üzerinden hazırlanan rapor, harçların tabiri caizse devde kulak kalan bir masraf olduğunu gösteriyor. Harç masrafları örgün öğretimde okuyan bir öğrencinin bir dönemlik harcamaları içerisinde; yüzde 5 ile yüzde 15’i arasında değişiyor.

Öğrencilere eğitim masraflarını karşılaması için verilen destek kredileriyle de devlet, öğrencileri binlerce liralık borçların altına sokmakta, yüzbinlerce üniversite mezununun işsiz olduğu bir süreçte adeta geleceğimizi ipotek altına almaktadır. **Durum böyle iken harçları kaldırarak parasız eğitim devrine geçildiğini iddia etmek koca bir yalandan ibaret oluyor.** Ki veriler de egemenlerin elindeki yalanlarla şişirilmiş balonu patlatıyor. Zaten daha 2009 ve 2010 yıllarında %500 harç zammı tartışması yürüten, rektörler buluşmasında “mali özerklik” adı altında üniversite öğrencilerini müşteri, üniversiteyi şirket biçiminde lanse ederek “müşterilerinizle ekonominizi döndürün” fikrini salık veren bir hükümet realitesinin bu tornistanını yeni saldırılara, eğitimin daha fazla piyasalaştırılması çabasına hizmet etmesine yorumlamak için hiç bir gerekçemiz yok.

Zaten daha sonraki pek çok açıklamada da farklı kulvarlardan doğru bu çabanın örneklerine rastlamak da mümkün. “Dershanelerin kaldırılması” tartışması bu durumu örnekler nitelikte. Zira dershaneleri kaldırmak söyleminin

altında yatan neden, dershaneleri kaldırarak özel okulları yaygınlaştırmak ve eğitimdeki fırsat eşitsizliğini derinleştirerek; piyasacılığı geliştirmek. Halihazırda 4 bin 55 dershanelerin olduğu ülkemizde geniş bir piyasa alanının ifade ediyor bu rakam. Özellikle bu sektörde AKP’nin ibresi pozitif yönde. TOBB’nin hazırladığı raporda “2000 yılında bin 730 olan özel dershane sayısı 2011’de yüzde 134 artışla 4 bin 55’e, 488 bin 284 olan eğitim alan kişi sayısı ise yüzde 153 artışla 1 milyon 234 bin 738’e yükseldi. 2008 yılında 394 olan etüt merkezlerinin sayısı ise 2011’de 530’a (yüzde 38 artış) ulaşırken, söz konusu dönemde öğrenci sayısı 13 bin 486’dan 16 bin 356’ya (yüzde 21 artış) yükseldi.” şeklinde geçiyor rakamlar. Ve bu hali ile dershaneler sektörü 1 milyar 13 milyon 750 bin TL’lik bir yatırım maaliyeti ile büyük bir piyasa alanını kapsıyor. Durum böyle ilken; dershaneleri kaldırarak, halk gençliği yararına, emekçi kitleler yararına egemenlerden bir adım beklemek güldürücü olmanın ötesine geçmiyor.

Yine 4+4+4 sistemi ile de; anayasada geçen “devlet okullarında eğitim parasız ve karmadır” ibaresinin kaldırılması, bir başka kulvardan gelen saldırıların göstergesidir. Ki en basitinden parasız eğitimi “bahşeden” egemenlerin zindanlarında onlarca parasız eğitim istediği gerekçesi ile tutuklanan öğrencinin bulunması bile, bir samimiyetsizlik göstergesi olarak karşımızda...

Türkiye Milli Gelir içinde eğitim harcamalarına ayrılan pay itibarıyla 171 ülke içinde 132. sıradadır (*Eğitim sen raporundan.*) Sadece bu rakam bile bizlere, “parasız eğitim” söyleminin koce bir yalandan ibaret olduğunu ispatlamaktadır. Aslolan şudur; Bologna projesi ile birlikte çokça tartıştığımız eğitimin piyasalaştırılması, eğitim sonrası sürecin sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde yapılandırılması için eğitim alanındaki dönüşümler hızla ve eksiksiz sürmektedir. Tabi buna karşı halk gençliğinin öfkesi de birikmekte ve kimi örneklerde olduğu gibi yer yer de sokağa yansımaktadır. Bu adımın da karşılığı ancak egemenlerin “gaz alma” çabasıdır. YÖK’ün yeniden yapılandırılması sürecinde bu adım egemenler nezdinde somut bir ihtiyaca tekabül etmektedir.

Ancak onların yaydığı sahte vaatlere karşın gerçekler gün gibi ortada ve bizler nezdinde de büyütülmesi, harekete geçirilmesi gereken bir potansiyel olarak karşımızdadır. Her türlü aldatma ve kandırma çabasına karşın, eğitimin piyasalaştırılmasına ve geleceksizliğe karşın eşit-parasız-bilimsel ve anadilde eğitim için, özerk ve demokratik üniversiteler için yürüttüğümüz mücadele süreçler ve egemenlerin kendi altına çattıkları ateşi büyütecektir.

Saldırılarına DUR diyelim!

Öğrenci gençliğin birleşik mücadelesini yükseltelim!

Yeni bir dönemin başında olmamızla egemenler tarafından eğitim alanına dönük yeni planlamaların, “düzenlemelerinde” çok geniş bir çevre tarafından tartışıldığı bir dönem geçirmekteyiz. Her seferinde sürecin gelişimiyle beraber gördüğümüz gibi ortaya atılan bu planlar, alınan kararlar eğitimin daha fazla piyasalaşmasına hizmet etmiştir. Öğrenci gençliğin diline pelesenk ettiği; *eğitim haktır; satılamaz* sloganının aksine eğitim giderek parası olanın daha kaliteli alacağı bir hizmet haline dönüştürülmüştür. Dershaneler, kurslar, kolejler, özel üniversiteler derken; yoksul emekçi halkımızın çocuklarının eğitim hakkı engellenirken, parası olanın sınırsızca yararlanabileceği bir hizmet haline gelmiştir.

Son süreçte eğitim sisteminde yapılan ve yapılması hedeflenen değişiklikler üniversitelerin şirketleşmesi, eğitim alanının piyasanın ihtiyaçlarına göre şekillenmesi için atılan adımlardır. Bugün egemenler üniversitelerle daha fazla iç içe olmak istemektedirler, bununla da eğitim alanına doğrudan kendi ihtiyaçlarını karşılayabilecek biçimde yön vermeyi hedeflemektedirler. Bunun önemli bir ayağını da BOLOGNA PROJESİYLE getirilen mütevelli heyetleri sisteminin hayata geçirilmesi oluşturuyor. TÜSİAD’ın 2003 yılında açıkladığı rapor egemenlerin buna ne kadar ihtiyacı olduğunu gösteriyor. Bu dönem başında ortaya atılan bir diğer konu ise; son süreçte yaygınlaşan dershanelerin kapatılması meselesidir. Bununla da amaçlanan öğrencilerin ilkokul sıralarından başlayarak üniversite mezunu olunca bile gittiği dershanelerin özel okullar halini almasıdır. Egemenlerin bu projelerine de hayat vermesiyle dershanelerde çalışan milyonlarca formasyonsuz öğretmen işsiz kalacak ayrıca öğrenciler açısından da daha fazla parası olanın hizmet alabileceği yerler halini alacak. AKP iktidarının bu dönem başında yapmış olduğu en büyük “reformlardan” biri de harçların kaldırılması meselesi oldu. Başbakan ve AKP milletvekilleri her tarafta harçları kaldırdıklarını büyük bir lütufmuş gibi açıkladılar. Çeşitli çevrelerce farklı kılıflar uydurularak tartışılan bu meseleyi detaylarına inerek ve inceleyerek tartışmak gerekiyor.

Aslında geçen sene başında ortaya attıkları ve hayata geçiremedikleri harç ödeme sisteminin farklı bir versiyonuyla karşı karşıyayız. Geçen dönem tartışılan sisteme göre ikinci kez, üçüncü kez ve daha fazla aldığımız ders başına para ödeyecektik; bu seferde okuduğumuz programı bitirme süremiz dolduğunda bitirmemiş olursak devam ettiğimiz süre için harç ödemeye başlayacağız. Harçları “kaldırılırken”; iki katı harç ödeyen ikinci öğretim öğrencileri aynı harcı ödemeye devam etmektedir.

Ayrıca AÖF öğrencilerinin de harç ödemelerinin kaldırıldığı söyleniyor ancak kitap parası adı altında ceplerinden yine tonlarca para çıkmaya devam ediyor. AKP hükümeti ve sözcüleri ikinci öğretim öğrencilerinden harç alınmaya devam edilmesine gerekçe olarak yasaları karşımıza çıkarıyor. Yasalar kendi çıkarları için bir gecede harekete geçerek değişirken; öğrenciler için ise sürekli olarak eğitimde eşitsizliğin büyümesine yol açıyor. Bülent Arınç “*Öğrenim ücreti katkı payı olmadığı için bir kanunun çıkartılması gerekmektedir; kararnamemiz içinde sadece katkı payları ve harçlar bulunmaktadır*” diyerek ikinci öğretim öğrencilerinden “öğrenim ücreti” adı altında para alınmaya devam edileceğini açıkladı. AKP hükümeti harçları böyle göstermelik bir biçimde kaldırarak aynı zamanda öğrenci gençliğin parasız eğitim talebi üzerinden yükselen mücadeleyi durdurmayı, öğrencilerin ekonomik mücadelesinin önüne geçmeyi hedeflemektedirler. Başbakan Erdoğan ise harçlarla ilgili açıklamalarda bulunurken bir taraftan da pervasızca açıklamalarına yenilerini eklemiştir. Öğrencilerin taleplerinin ilk kez yerine getirildiğini söyleyenlere; “*biz hükümet olarak bu parayı zaten üniversiteler için harcıyorduk*” diyerek gülünç bir açıklama da bulunmuştur. Bu paralar üniversiteler için harcıyordu ancak biz üniversitelerde; öğrenci belgesini, transkripi, formasyonu vs parayla satın almak zorunda kalıyorduk.

Pervasızlıkta sınır tanımayan Erdoğan öğrencilerin tutuklanmasıyla ilgili olarak da; “*sadece harç protestosu için bu öğrencilerin tutuklandığına inanmıyorum. Eğer öyle bir durum varsa bende karşı çıkarım*” dedi. Ancak alevi çalıştayında parasız eğitim istiyoruz pankartı açan öğrenciler gözlerinin önünde gözaltına alındılar ve yaklaşık 2 yıl tutuklu kaldılar. Ayrıca harç açıklamaları arasında; “*Bilim Kurulu toplantılarına gelip eylem yapıyorlar. Bunlara karşı hiç bir şey yapmayacak mıyız? Eyvalah mı edeceğiz? O toplantı da ülkenin geleceği tartışılıyor, bakanlar, akademisyenler üst düzey yöneticiler var. Bunlar yapılırken güvenlik güçleri bunlara seyirci kalırsa bende ülkenin yöneticisi olarak niye görevinizi yapmıyorsunuz diye sorarım*” diyerek pervasızlıkta sınır tanımadığını bir kez daha göstermiş oldu.

Bizim geleceğimizi masa başında tartışan, egemenlerin çıkarları doğrultusunda şekillendirmeye çalışan ve bunu hayata geçirmek için de bütün araçlarıyla saldırmaktan geri durmayan sisteme karşı cevabımızı bu dönem de alanları doldurarak ortak taleplerimiz etrafında birleşerek vermeliyiz. Gençliğin gelecek olduğunu ve geleceğin de bizim ellerimizde olduğunu daha gur haykıralım.

Peki şimdi ne oldu?

“Harçlar kalktı”, KAVGA BİTTİ Mİ???

Ferhat Tüzer ile Berna Yılmaz, Başbakan konuşma yaptığı sırada “Parasız eğitim istiyoruz alacağız.” yazılı pankart açınca gözaltına alındılar ve sonrasında 19 ay tutuklu kaldılar. Bu olayda olduğu gibi daha yüzlerce öğrenci parasız eğitim talep ettiği için tutuklu... O kadar gariptir ki hırsızlık, yolsuzluk yapanların, magandaların, katillerin, tacizcilerin ellerini kollarını sallayarak aramızda dolaştıkları, ama sırf parasız eğitim talep ettikleri için öğrencilerin aylarca tutuklu olduğu bir ülkede yaşıyoruz.

20 yıldan fazla süredir gündemi meşgul eden bir konuydu üniversite harçları. Harçların kalkması gerektiğini söyleyen çok siyasi kişilikler gördük. Öğrenci eylemlerine şahit olduk. Hatta bu eylemlerde gözaltına alınanlar, okul ile sorun yaşayanlar, örgüt üyeliği ile suçlananlar dahi oldu. Halen hapisanede olan öğrenciler bile var. Bugün gelinen nokta ise, “devlet okullarında harçlar kaldırıldı” oldu. Peki, şimdi ne oldu “harçlar kalktı(?)” kavga bitti mi? Okullar açılmadan çıktı televizyonlarda “EĞİTİM PARASIZ OLACAK”. Kasıtları neredeki eğitimdendi acaba? Bu “önemli” haberin duyurusunu Başbakan Yardımcısı ve Hükümet Sözcüsü Bülent Arınç yaptı. Arınç, “Sayın Başbakanımızın, bakanlarımızın imzaladığı karamameyle bundan böyle birinci öğretimden katkı payı alınması, yani harçlar tamamen kaldırılmıştır.2011-2012 öğretim yılı sayısı itibarıyla 1 milyon 524 bin 380 öğrenci, bu harçların kaldırılmasından doğrudan istifade etmiş edecektir. Aynı şekilde açık öğretimden katkı paylarının alınmasına da son verilmiştir. Yine 2011-2012 eğitim-öğretim yılında 1 milyon 951 bin 494 öğrenci de bundan istifade etmiş olacaktır. İkinci öğretimden alınan öğrenim ücreti devam edecek. Yaklaşık 3,5 milyon öğrenci harç vermeyecek” dedi.

Harçların kaldırılması, parasız eğitim hakkının elde edilmesi aslında toplumun her kesiminden alkış alacak, kimseyi rahatsız etmemesi gereken bir durumdur. Ancak bu sene gündeme gelen bu harç kaldırma meselesi içimizi hiç de rahatlatmadı. Aksine öfkemize öfke kattı.

“Eğitimde fırsat eşitliği ilkesi” ne tamamen aykırı olarak ikinci öğretim öğrencilerinin harçları kaldırılmadı. Ve bu da yetmezmiş gibi bir de harçlarına zam yapıldı. Yani “uyanıklık” yaparak birinci öğretimden almadıkları harçlarla açtıkları arayı, yaptıkları zamları kapattılar. Bütün bunları yaparken devlet, halka seçim yatırımı olarak pirinç, bulgur, kömür dağıttıkları gibi, öğrencilere de bu harç kaldırmalarının önemli bir gelişme olduğunu düşündürerek seçimler için öğrencilerin oylarını hedeflemektedir.

Birinci öğretimlerden artık alınmayacak olan harçların yukarıda da değindiğimiz gibi bir arka planı vardır. Ancak

kaldırılan bu harçlarda paralı eğitime karşı oluşan muhalefetin ve direnişin hiç mi payı yok? Elbette ki var. Devlet bir şekilde geri adım attığı harçlar konusunda kendince öğrenci sever bir imaj çizmiştir. Demokratik hiçbir talebimizi, alanlara dökülmeden, meydanlara çıkmadan elde edemeyeceğimiz ülke gerçekliğimizle alakalıdır. Harçlar konu-

sunda devletin paralı eğitimde yapmış olduğu reform böylesi bir muhalefetin sonucunda gerçekleşmiştir. Yapılan bu reformun arkasında devlet nezdinde bir değişiklik yoktur; ancak böyle bir durum var diye örgün öğretimlerden alınmayacak olan harçları savunmamak doğru değildir.

Bu konuda atmamız gereken adım, yapmamız gereken şey; kaldırılan harçların arka yüzünü anlamalı, parasız eğitim hakkımıza doğru küçük bir adım attığımızı görmeli, bu hakkın bizlere egemenler tarafından altın tepsiyle sunulmamış olduğunu kavramalı, parasız eğitim uğrunda yıllardır verilen mücadelenin sonucunda kazanmış olduğumuz bir hak olduğunu bilmeli ve sahiplenmeliyiz.

Dahası bu yasa reformuyla birlikte somutta görünen ve zaten okullarda, yurtlarda üvey evlat muamelesiyle her an karşı karşıya kalan ikinci öğretim öğrencileriyle örgün öğretim öğrencileri arasındaki açılan fırsat eşitsizliğinin olumlu yönde kapatmak için gençliği alanlara buyur etmeliyiz.

Sebahat Tuncel'e hapis cezası

Kürt Hakına dönük imha-inkar-asimilasyon ve katliam politikaları hız kesmeden devam ediyor. Bir seneyi aşkındır süren sözde KCK operasyonları adı altında devam eden; ve asıl hedefin Kürt halkının iradesini etkisizleştirmek olduğu ayan beyan ortada olan tutuklama furyasına bir yenisi de **Sabahat Tuncel'e** verilen 8 yıl 9 aylık ceza ile eklenmiş oldu.

Bu ceza ile birlikte, TC hukuku bizlere hiç de şaşırmadığımız; kendi "adaletini" bir kez daha hatırlattı. İktidar ve yandaşları tarafından sıkça dillendirilen "demokratikleşiyoruz", "yargıyı bağımsızlaştırıyoruz" söyleminin özünde ne kadar boş ve aldatmacadan ibaret bir söylem olduğunu BDP Milletvekili Sabahat Tuncel'e verilen hapis cezasından bir kez daha anlıyoruz.

Sebahat Tuncel'e; "yasadışı PKK silahlı terör örgütü"ne üye olmak suçunu işlediğini belirten mahkeme; "suçun işleniş biçimi, suçun işlendiği yer ve zaman, suç konusunun önem ve değeri ve kastının yoğunluğunu" dikkate alarak bu cezayı uygun görmüş bulunuyor. Tuncel'e verilen bu cezanın siyasi bir ceza ve bir bütün olarak Kürt halkının iradesine ve BDP'ye verilmiş olduğunu Recep Tayyip Erdoğan'ın "biz yargıya söyledik, gereğini yapsın" söyleminden anlıyoruz. Hemen harekete geçen TC yargısı; efendilerinin emirlerini; padişah fermanı gibi uygulamış bulunuyorlar.

Netice itibariyle; özellikle ortadoğuda yükselen kürt realitesi, Suriye özgülünde gelişen özerklik, egemenlerin bu adımlarını hızlandırmaları için gerekçeleri arasında. Yine Şemzinan'da ve Beştüşebab'ta, gerillanın oluşturduğu fiili durum, egemenlerin Kürt ulusuna ve onun temsilcilerine yönelik işlettiği tasfiye adımlarını hızlandırmalarına neden oluyor. Bu nedenle de; her gün yapılan KCK tutuklamalarına yenileri eklenirken, anadilde eğitim talep eden öğrenciler hapishanelere doldurulmaktadır. Sebahat Tuncel'e verilen ceza da bu yıldırma politikalarının küçük bir parçasıdır. Egemenler cephesinden hazırlanan bu sistemli sindirme politikalarının küçük bir kısmı olan, milletvekiline verilen ceza esasta Kürt Halkının iradesine vurulmuş büyük bir darbedir. Yüzlerce kişinin oyunu alarak milletvekili olan Sebahat Tuncel'e hapis cezası vermek esasta Kürt Halkının iradesini, düşüncelerini

zincire vurmaktır. Zaten meclis eliyle de dokunulmazlıkları defalarca tartışılan bir gündemdir BDP vekilleri. Onlarca fezleke ile sürekli dokunulmazlıkları kaldırma tartışmaları ile; esasta hedeflenen şey Kürt ulusunun seçilmişleri ve onların siyaset yapma özgürlüğüdür. Tarihsel süreç içerisinde; HEP'den günümüzdeki BDP'ye kadar 6 defa yapılan parti kapatmaları, yine kürtçe yeminden kaynaklı neredeyse sürüklenerek meclisten çıkarılan vekiller, yine son süreçteki vetolar... kürt ulusunun topyekün mücadelesine yönelik topyekün tasfiye hareketinin adımlarıdır sadece. Ve Sabahat tuncel'e verilen hapis cezası da bu adımların sürdürülmesinden ibarettir.

Burjuva medya, egemenler ve onların uşakları tarafından ceza çoktan uygulamaya koyuldu. Galatasaray Üniversitesinde konuşmacı olarak katılacağı bir panelde konuşturulmayarak, bedeni parmaklıklar arasına girmeden fikirlerine zincir vuruldu.

Kitle eylemlerinde en ön saflarda olan, eylemlerde polisin coplu, gazlı vb saldırılarına maruz kalan Sebahat Tuncel Kürt halkının savaştan duruşunun göstergelerinden olmasından kaynaklı bu cezayla karşı karşıya kalmıştır.

Sözde muhalefet görevi gören partiler bile konu Kürt halkına saldırmak olunca kardeşleşmekte; AKP-CHP-MHP adeta et ve tırnak görevi ile birleşerek bir ağız olup Kürt halkının iradesini baskı altına alma, yok etme politikaları içine düşmektedirler. İşte böylesi bir süreçte topyekün saldırı furyasının bir devamı olan bu karar da; muhalefeti-iktidarı, bir bütün egemenler eliyle sürdürülüp, planlı-örgütlü bir saldırı olarak karşımızdadır. Daha önce de defalarca parti kapatan, binlerce insanı tutuklayan, gerillaya ve sivil halka fütursuzca saldıran devlet; bu karar ile Kürt ulusunun mücadelesi karşısındaki konumunu ve sahte demokratikleşme masallarını bir kere daha kitleler nezdinde deşifre etmiştir.

Savaş cenderesinden siyaset notları

En ufak demokratik bir talebin dahi, uğruna kan ve can pahası bedeller ödenmeden alınmadığı topraklarımızda devletin Kürt halkına yönelik politikalarındaki sertlik bölgedeki direnişle ilintilidir. Militan mücadelenin, devrimci dinamiğin, sisteme taze kan olmamanın kalesi konumunda olan Türkiye Kürdistan'ına dair böylesi politikaların gelişmesi Türk Devletinin niteliğiyle birebir alakalı ve dönem itibarıyla orta doğudaki emperyalist politikaların yeni şekiller alması ve bunun güçlü bir mücadele ekseninde yürümesiyle ilgilidir.

Kürt halkına yönelik yediden yetmişe gözaltı, tutuklama, imha siyaseti yürüten devlet, Kürtlüğünü inkâr etmeyen, ulusal mücadeleye şöyle ya da böyle şu veya bu şekilde destek sunan herkeşe ilan ettiği savaşı elinden eksik etmediği aldatmaca balonlarıyla birlikte sürdürüyor.

Üzerinden geçtiğimiz aylarda Türk devleti bir bütün sürdürdüğü savaşı devam ettirmiş, KCK operasyonlarıyla birlikte gazetecilerden sendikacılara, avukatlardan akademisyenlere varana kadar tüm topluma “dokunan yanar!” mesajı vererek psikolojik bir savaş sürdürmüştü; demokrat, yurtsever, sisteme muhalif binlerce kişiyi hapisanelere atmıştır. Devlet yürüttüğü psikolojik savaşla bir taraftan Kürt halkına yönelik tasfiye sürecini yoğunlaştırmış, yurtsever halk üzerinde umutsuzluğu hâkim kılmaya çalışmış diğer taraftan da sorunun çözümünde AKP'ye bel bağlayanların, bu sorunu AKP isterse çözebilir diyenleri görünürleştirmiştir. Kürt siyasetinin önemli aktörlerinden olan Leyla Zana'da Tayyip Erdoğan'a atıfta bulunarak; “Ben onun bu işi çözeceğine inanıyorum. Buna dair umudumu da, inancımı da asla yitirmedim. Yitirmek de istemiyorum.” şeklindeki ifadesi bu sürecin bir parçası, yansıması ve yanılması olarak durmaktadır. Gelinmiş olunan bu süreç ve önümüzdeki dönem ile ilgili, **KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan'ın** Fırat Haber Ajansı muhabiriyle yapmış olduğu röportajda; “AKP 2012 baharında kolu kanadı kırılmış bir PKK hedefliyordu. Ancak her alanda büyük direnişle karşılaştı. İmrâlı'da başlayan direniş gerilla sahasına, toplumsal sahaya, Kürt hareketinin sahalarna nasıl yansıdı ve AKP hedeflediği sonucu neden alamadı?” sorusuna vermiş olduğu yanıtta önemli nüveler bulunmaktadır.

“Şimdi bize karşı bir topyekun savaş süreci başlatıldı ve bu dalga dalga bütün alanlara yaydırıldı. Mesela dikkat edin, bütün Kürt dinamiklerini, bilinçli-örgütlü kesimleri, kimlikli duruşa sahip bütün çevreleri hedeflendi. Yani basın-yayın çevreleri, kültür çevreleri, hukuk, siyaset, sivil toplum çevreleri yani toplumun kolunu kanadını kırma hareketi geliştirildi...”

“...Özellikle bahar aylarından, Newroz'dan bu yana başlayan süreç tamamen bir direniş sürecidir. Yani önderliğimizin İmrâlı'daki direnişi çok tarihseldir, çok anlamlıdır. Yine Kürt siyasetinin direnişi anlamlıdır. Halkımızın fedakarlığı çok değerli ve gerillanın özellikle de bahardan beri göstermiş olduğu performans sürecin aslında nasıl şekilleneceğini göstermektedir.” (06.09) Yurtsever ha-

reketin son dönemde savaş perspektifindeki yapmış olduğu değişiklik (barışçıl- diyalogdan aktif savaşa) Şemzînan alan hâkimiyeti/kontrolü ile somutlanmış ve bu somutlanmış ülkemizde siyasetin nasıl yapılacağına dair yani zorun rolü ve silahlı mücadelenin etki gücüne dair bilincimizi tazelemiştir.

Yurtsever hareket tarafından stratejik olarak yeni bir süreç girildiği vurgulanmış, girilen bu süreç, faşizmle yönetilen, devlet tarafından atılan her adım sonrasında etrafa dağılan toz bulutuyla birlikte hücre, barut ve kan kokusunun yayıldığı, ülkemizde savaş ve siyasetin iç içeliğini birbirine muhtaçlığını, birlikliklerinin zorunluluğunu yeniden ilan etmiş, savaş tanrılarıyla aramızdaki ilişkilerin silahsız çözülemeyeceğinin ipuçlarını göstermiştir.

23 Temmuz'da başlayan Şemzînan'daki alan hâkimiyeti konusunda, Burjuva Feodal basında öne çıkarılan yön olarak Şemzînan'dan Bêşebab'a kadar olan 400 kilometrelik alana hâkim olunup olunamamasından ziyade (400 kilometreyi kontrol etmek için binlerce adam gerek. Bu iş 700 teröristle olur mu? Tayyip Erdoğan 31.09) dikkat etmemiz ve ders çıkarmamız gereken konu, gerilla sahasında devlete karşı alınan başarıların, ülke gündemini değiştirme gücü, halkın güvenini kazanma ve umut olabilmese meselesidir. Halkta etkisini gösteren tasfiye rüzgarlarının, umutsuzluğun, güvensizliğin bir anda nasıl silip süpürdüğüdür.

Kaldı ki yurtsever hareketinde alan hakimiyetinden kastı alt yapı ve üst yapının tamamen kontrolü değil gerillanın kalıcı mevzilerini arttırması ve düşmanın silahlı güçlerini etkisiz kılmasıdır. “Gerillanın 2012 yılı itibarıyla içine girmiş olduğu yeni bir mücadele tarzı ve aşaması söz konusudur. Bu yeni mücadele aşaması bir üst aşamadır. Yani gerillanın temel taktiği olan vur-kaç taktiğiyle birlikte, birçok yerde vurup orada mevzilenme, alan hakimiyetini geliştirme biçimindeki bir taktik süreç gündemdedir.” (Karayılan 03.08)

Gerilla mücadelesi karşısında nihai olarak zafere ulaşması mümkün olmayan devlet bu gerçeklikle bir kere daha karşı karşıya kalmıştır. Gerillanın Şemzînan'da yükseltmiş olduğu savaş karşısında TSK ve bir bütün Türk devleti, Musul çeşmesinden su içerek beyhude bir çabanın içerisine girmiş, savaşın yoğunlaştığı alanlarda fenafillâh makamına ermiş, bulunduğu çözümsüzlük ortamına atıldığı havlunun gölgesinde çareyi kobra tipi helikopterlerle “kesk u sor u zer” avına çıkmakta bulmuştur.

Egemenlerin gerilla mücadelesi karşısında girdiği bu bunalım halini büyütmek ellerimizdedir. Onların çıkınlarında derdimize devanın dışında ne ararsak bulabiliriz. Kırdı yükselen savaş ve sonucunda devletin çıkmazlıklarının artma durumunun her alanda yaşam bulmasını sağlamalıyız. Şehirlerde oluşturulacak olan birlik-teliğin özü ise özelde yurtsever gençlik genelde ise ortaklaşabileceğimiz tüm dost güçlerimizle omuz omuza vererek yükselteceğimiz eylemsellik hattımızın militan çizgisidir. Egemenler atıkları her adımda nasiplerini almalı, yürüttükleri kirli siyaset öfke, mücadele ve direnişimizle buluşmalıdır.

Denge Ciwanan

Kürt gençliğinin örgütlenmesi üzerine

Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ında halk gençliğine hitap ettiğimiz gerçekliğini göz önüne alırsak Kürt gençliğini atlamak elbette ki örgüt, örgütlenme ve örgütlenme misyonunu yanlış kavradığımızı gösterir. Kürt gençliğinden bahsederken yaşadığı sosyo-kültürel, ekonomik ve siyasi travmayı hatırlatmak gerekir. Kürt gençliğine karşı ciddi bir şekilde asimilasyon, imha-inkâr ve yoz kültür politikalarına maruz bırakıldığı net bir şekilde gözler önündedir. Kendi ulusal kimliğini sahiplenme noktasında yabancılaştırılan Kürt genci, egemenlerin istediği "Kürt" gencine dönüştürülmek istenmektedir. Daha küçük yaşlarda okullarda yabancılık çekmeye başlayan Kürt genci kendini ifade etme noktasında da zorluklar çekmeye başlar. Sosyal çevre edinemez, kendini toplumdansoyutlar. Okullarda istiklal marşından tutalım da derslerine kadar Türkleştirme politikası güdülmektedir. Kürt genci bu noktada okul arkadaşlarından, öğretmenlerinden kaynaklıdır ki sürekli kendini baskı altında hisseder. Yıllarca kendisine hakaret amaçlı "terörist" denildi, potansiyel suçlu muamelesi yapıldı, "Türkçe konuş, çok konuş!", "Ne mutlu Türküm diyene!" denilerek dili, kültürü, ulusal kimliği yok sayıldı.

Son zamanlarda Kürtçe seçmeli ders gündeme geldi. "Alın işte size Kürtçe ders." diyerek pervasızlaşan devletin aslında asimile politikalarını sürdürdüğünü görebiliyoruz. Buna karşı elbette ki bizlerin cevabı "Kürtçe seçmeli ders konusu Kürt ulusuna mensup olmayan kesimlerin tercih edeceği bir durum, bizler tam hak eşitliğine dayalı olarak anadilde eğitim istiyoruz." olmalıdır ve oluyor. Devletin bir diğer uyguladığı göç politikasıyla birlikte Kürt halkı ve gençliği zorunlu olarak, geneli Türk mahalleler olmak üzere birçok bölgeye yerleştirilmişlerdir. Bu da Kürt gençliğini bulunduğu topluma göre şekillenmesine yol açıyor. O topluma adapte olmak için kendi kimliğini yok sayma durumunda kalıyor, bununla beraber bir başka ulusun kimliğine bürünüyor.

Özellikle Türkiye'de devlet tarafından halka enjekte edilen milliyetçilik, Kürt halkını ve gençliğini daha önce de belirttiğimiz gibi sosyo-kültürel, siyasi ve ekonomik noktada etkiliyor. Başka şekilde gördüğümüz diğer bir durum ise Kürt ailelerini göç politikalarıyla bağlantılı olarak toplum dışına itmeleridir. Gecekonduyla yerleşen Kürt halkı her zaman egemenler için bir korku oluşturmuştur. Kürt halkının ve gen-

çliğinin iç dayanışma ve ortak ruh birliğinden kaynaklı olarak çıktığı bu yerler, devletin gündemine faşist-şoven bir ele alışla girmektedir. Devletin burjuva-feodal medyası yalanlarla, dolanlarla ezilen kesimlerin farklı eğilimlerini ve kendi özgün karakteristliğini ya yok sayıyor ya da aşağılayarak ve küçümseyerek hedef haline getiriyor. Bu alanları suç ve suçlunun türediği, her türlü garabetin buralardan yayıldığı algısı yaratıyor.

Devlet kendine tehdit oluşturmaya başlayan bu birliğe karşı bir dizi saldırı kampanyası ve paketi hazırlıyor. Bunlardan biriside "kamu arazisini gasp ettiği" "şehirin mimari yapısını bozduğu" vs argümanlarla yaşama geçirmeye çalıştığı kentsel dönüşüm projesidir. "Kentsel Dönüşüm" adı altında oluşan kazanımları ve yaratılan örgütlülükleri ve birlik ve dayanışma ruhunu parçalamaya yönelik faşizan hareketlerde bulunuyor. Tekrardan belirtmek gerekir ki burjuva-feodal medyasıyla bu yıkımların insanlara umut olacağını, daha fazla huzur, daha fazla iş, aş, ekmek vb. söylemlerle bunun üzerine kapatmaya çalışıyor. *Kentsel dönüşümü gündemimize almamız bu noktada önemini koruyor. Amed yerinde de bunun adımlarını atmaya çalışan devlet, Kürt halkını ve gençliğini tekrardan yeni yöntemlerle ve biçimlere büüründürerek göç politikalarına maruz bırakmaya çalışıyor. 90'larda zorla köylerinden kopartılan ve şehirlere itelenen kesimler şimdide şehirlerde başka bir biçimde yerlerinden kovulmaya çalışılıyor. Ancak buna karşı cevabımız "Yıkımlara karşı birleşelim, örgütlenelim" olacaktır.*

T. Kürdistan'ına baktığımızda ise devletin özel savaş yöntemleriyle karşımıza çıktığını görebiliyoruz. Kürt gençliğini buralarda daha bir tehlikeli gören egemenler onları işsizliğe sürükleyerek, katlederek, yoz politikalar içinde hapsederek pasifize etmenin yollarını arar. Kürt gençliğini işsizliğe mahkûm ederek, melankolik bir hayata sürükler. Bununla birlikte uyuşturucu, kokain vb maddelere ya da intihara sürükler. Katliamların eksik olmadığı bir coğrafya olarak en son Roboski Katliamı, faşizmin çirkin yüzünü gösteriyor. 34 Kürt gencini katleden devlet, "Biz onları terörist sandık" diyerek suçu üstlenmemesi, nasıl bir durumda olduklarını, nasıl bir politika yürüttüklerini gösteriyor. Politikalarını "En iyi Kürt genci, Türkleşmiş, ölmüş ya da yaşam olanı yok olmuş

Kürt gencidir.” söylemiyle yürüterek terör estirmektedir. Ancak T. Kürdistan’ı özelinde gençliğin daha bir aktif, daha bir örgütlü, kitlesel cevap verişinden kaynaklı Kürt gençliğini bu seferde hapishanelerle yıldırmaya çalışmaktadır. En son yürütmüş olduğumuz “Tutsak Öğrencilere Özgürlük” kampanyası bundan kopuk değildir. Böylece Kürt gençliğine ulaşabilmiş, onların sorunlarına ortak olabilmişizdir. Bir diğer taraftan devlet, burjuva-feodal medyayla Kürt geçliğini “Kötü çocuk” modelinde göstererek ötekileştirme peşindedir. Bununla birlikte hem Kürt halkına, hem Kürt gençliğine karşı, coğrafyaya karşı ön yargı oluşuyor. Kürt halkına, gençliğine karşı şovenist dalganın hat safhalarda öne çıktığını görebiliyoruz. Bu sadece halk safında değil, çoğu devrimci örgüt tarafında da yaşanıyor. Kürt gençliğine, Kürt halkına karşı gelişen sosyal şoven durum oldukça tehlikeli ve önemli bir sorun olarak karşımıza çıkıyor. Bu sorunun ortaya çıkmasının en önemli se-

bebi Kürt halkından, gençlerinden kopuk olmaktan kaynaklanıyor. Kürt gençliğinin sorunlarına cevap olamayış aksine bir sorun olarak görülmesinden kaynaklı söylemler, politikalar ve pratikler yanlış oluyor. Örgütlü bir Kürt gencinin, söylemlerinde kendini Kürt halkından, gencinden ayrı tutması bu nedenlerden dolayıdır. Biz YDG’liler olarak son zamanlardaki politikalarımız ve pratiklerimiz noktasında olsun bu sorunun üzerine gittiğimizi görebiliyoruz. “Sarı kırmızı yeşile karışmak” söylemi oldukça önemli bir söylemdir. Kürt gençliği de bu bütün içinde ele alınmalıdır. Anadilde eğitim hakkından, yoz kültüre karşı oluşturacağımız politikalara kadar Kürt gençliğinin yanında bulunmak, saflarımıza katmak olması gerektir. Ezilenin ezileni psikolojisi içinde bulunan Kürt gençliği, sürekli kendini bir çaresizlik içinde hisseder. Bu çaresizliğe çözüm olacaklar ise bizler olmayız.

Ne İskender ne Timur ne Erep ne Fars... Dest hildarî nestandin lê ser van çîyan!

Kürdistan’da gerillalarla karşılaşmak, günlük yaşam içerisinde artık pek zor değil. Yolculuk yaptığımız her yerde gerillaların yol kontrolüne takılabilirsiniz Şırnex’ta, Bêşebap’ta, Dersim’de, Pasur’da. Geçenlerde BDP milletvekilleri de gerillalarla karşılaştı. Birbirlerini görmeyen verdiği mutlulukla selamlaştılar, sarıldılar birbirlerine(çokta güzel oldu). Velâkin AKP ve kuyrukçu takımı bunu hazmedemedi. Birbiri ardına birbirlerini tekrarlayan cümlelerle bu buluşmayı terörize etmeye çalıştılar. Hemen partiyi kapatmaya, dokunulmazlıklarını kaldırmada birleştiler. Bunlar halkımızın seçilmişlerine karşı sürekli hazımsızlık çekenler, geçmişten günümüze her daim travmalar geçirmişlerdir. Kürtçe’nin mecliste, meclis toplantılarında konuşulmasına tahammül edemeyen zevatlar. Bunlar barış elçilerinin Türkiye’ye gelişini provoke eden hokkabazlar. Hepimizde bunu çok iyi biliyoruz faşist AKP her ne saldırıda bulunursa bulunsun Kürdistan halkı her zaman bu saldırıları serhildanlarla geri püskürtmüştür/püskürtecektir. Partiler yıllardır kapatılıyor, sonuç! Kendini küllerinden yaratan halkla karşılaşılıyor. Faşist TC. siyaset geçmişini bunların tekrarıyla doldurmuş. Miadı geçmiş, tarihin çöplüğünde bir parça ekmek arar hale gelmiş politikalarıyla Kürdistan’a ve halkımıza karşı koyamadıkları ortaya gözler önüne sermiştir.

Baskılarla, Saldırılarla Çelikleşen Seçilmişler.

Demokratik çözüm mücadelesinde seçilmişler mecliste yıldır faşist zihniyete karşı savaşmışlardır. Kürdistan halkının taleplerini, isteklerini her zaman dile getirmişlerdir. Buna karşılık

faşist TC. Hükümetleri tehditlerle, baskılarla sindirmeye çalışmıştır. Yılmayan her baskıda onurlu duruşunun arkasında cevap veren bir seçilmişle karşılaşmıştır. Kürdistan’da mücadele vermenin çetin bir o kadarda zorlu onurlu bir sahiplenme olduğunu ortaya çıkarmıştır. Orhan Doğan, Hatip Dicle, Leyla Zana, Ahmet Türk, Sırrı Sakık, Mahmut Alınak’ın, Vedat Aydın ve Mehmet Sincar Kürdistan’da halkı için hiçbir bedelden kaçınmaksızın savaşmış, mücadele etmiş ve çitayı oldukça yükseklere taşımışlardır. Kimi canını feda ederek, kimi yıllarca zindanlarda mücadelesini sürdürerek, hiçbir şeyden korkularının olmadığı yıldırılmayacaklarını ortaya koymuştur.

Ben bir halkım ve siz bunu göreceksiniz!

TC. İktidarıyla, muhalefetiyle doksan yıldır bu halkı katliamlarla, sürgünlerle, faili meçhullerle zapt etmeye çalışmak istemiştir. Bu baskılara rağmen hala savaşında ısrarlı, meşruluğuyla direngen bir halkla karşı karşıyadır. Ahmed Arif’in ANADOLU şiirinde ve Rotinda’nın çarçella türküsünde bu meşru müdafaa hakkının geçmişteki zaferlerinin birer örneğidir.

Binlerce yıl sağılmışım,
Korkunç atlılarıyla parçalamışlar
Nazlı, seher-sabah uykularımı
Hükümdarlar, saldırganlar, haydutlar,
Haraç salmışlar üstüme.
Ne İskender takmışım,
Ne şah ne sultan

AMED YDG

Peki ya ölüleri ne yaptınız!?

Geçmişten günümüze devletin faşist niteliği değişmemiş ve en gerici yöntemleriyle halkımıza ve onun örgütlü olan güçlerine yani ilericilere, devrimcilere ve yurtseverlere saldırmış, teslim almaya çalışmış köşeye sıkıştığı yerde ise olayları saklamaya ve çarpıtmaya başlamıştır. 9 Eylül tarihinde Radikal Gazetesi'nde köşe yazarlığı yapan Ezgi Başaran "şehit sayılarındaki muamma" başlıklı bir yazı yazdı. Ezgi Başaran yazısında BDP Hakkâri Milletvekili Adil Kurt tarafından sorulan, Milli Savunma Bakanı İsmet Yılmaz'ın cevapladığı (ya da cevaplamadığı), sözleşmeli erlerle ilgili soru önergesinden yola çıkarak "sözleşmeli erlere ölümlerinin basına açıklanmaması gibi bir şart içeren kâğıt imzalatılmış mıdır, imzalatılmamış mıdır?" sorusunu sordu.

Son dönemde ve halen devam eden PKK'nin eylemsellikleri bulunmaktadır. PKK birçok bölgede alan hâkimiyetini genişletmiş ve inisiyatifini arttırmış bulunmaktadır. Yazılı ve görsel medyaya sesleniyorum diyen Erdoğan, "terör örgütünün propagandasını yapmayı bırakın" demiş Burjuva-feodal medyaya görevlerini hatırlatmıştı. PKK'nin artan eylemsellikleri ile devlet birçok asker ölümlerini halktan gizlemiş, saklamıştır. HPG'nin açıkladığı aylık ve yıllık savaş bilançoları devletin acizliğini gözler önüne sermiştir. 23 Temmuz'da başlayan Şemzînan'daki alan hâkimiyetini genişletmeye yönelik eylem burjuva-feodal medya tarafından yansıtılmamış ve daha sonra ise yapılan büyük operasyon "başarı" ile sonuçlandırdıkları söylemişler, yazmışlardı. Ama gerçekte devlet için hüsrân ile sonuçlanmış, geri çekilmiştir. HPG eylem sonrası Temmuz ayı içerisinde 278 askerin öldüğünü, 5 helikopterin düşürüldüğünü, 22 gerillanın da hayatını kaybettiğini bildirdi. Keza bir ay sonraki bilançoya bakılırsa daha fazla. 400'ü aşkın asker ve polisin öldüğünü ve 31 gerillanın da şehit olduğunu belirtiyor. Bir bütün yıl içerisinde savaşın bilançosunu yayınlayan HPG-BİM 1 Eylül 2011-17 Eylül 2012 tarihleri arasında 1913 asker ve 69 polisin öldüğü, gerilla kaybının ise 290 olduğu belirtiliyor. En son yaşanan Bingöl Eylemini üstlenen HPG 110 askerin öldüğünü ve 50'ye yakın yaralının olduğunu belirtiyor. Devlet ise ölü sayısını 10 olduğunu iddia etmişti. Bir devlet klasiği olarak gerçekler saklanmaya çalışılmış ve olayların senaryolarını yeniden yazmaya itmiştir. Sistem Bingöl'de operasyondan dönen askerleri silahsız askerler olduğunu söylemiş, şoven dalgayı yükseltmek adına milliyetçi narkozu arttırmıştır. Devlet erkânından söy-

lemlerinin ardından sivil faşistler Özel Harekat Polisleri ile Bingöl'deki BDP İl Bina'sına saldırmıştır. İçeride 30'a yakın BDP'li mahsur kalmıştır. Gerçekliğin üzerini örtmek için yine şoven dalga yükseltilmiştir. Ancak açıklayamadığı ve halkında kafasını karıştıran bir soru var. BDP Hakkari Milletvekili'nin de sorduğu ve Milli Savunma Bakanı İsmet Yılmaz'ın "Temin edilen sözleşmeli er ve erbaş ile diğer profesyonel personelin sözleşmeleri; 4678 sayılı Türk Silahlı Kuvvetleri'nde İstihdam Edilecek Sözleşmeli Subay ve Astsubay Yönetmeliği, 3269 sayılı Uzman Erbaş Kanunu ile Uzman Erbaş Yönetmeliği, 6191 sayılı Sözleşmeli Erbaş ve Er Kanunu ile Sözleşmeli Erbaş ve Er Yönetmeliği esasları çerçevesinde yürütülmüştür." cevabına Ezgi Başaran "Yani sizce ne diyor? Sözleşmeli erlere ölümlerinin basına açıklanmaması gibi bir şart içeren kâğıt imzalatılmış mıdır, imzalatılmamış mıdır? Bakan bu soruya niçin 'Böyle bir şey söz konusu değildir' diye net bir ifadeyle yanıt vermemiştir? Anlamış değilim." diyor. (Ezgi BAŞARAN, Radikal 13.09.12) Egemenlerin farklı kurumlarının asker sayılarındaki karmaşıklık matematiğe olan ilgisizlikten olmasa gerek. TSK 6 Eylül 2012 itibarı ile 88 asker öldüğünü söylerken İçişleri Bakanlığı'na bağlı Şehit ve Gaziler Derneği'nin rakamlarına göre 16 Ocak 2012-2 Eylül 2012 arasında tam 150 asker ölmüş. Bu askerlerin 114'ü terörle mücadele yani İç Güvenlik Harekâtı sırasında hayatını kaybetmiş. "İyi de 88 nere, 114 nere?" (Ezgi BAŞARAN, Radikal 13.09.12) Mızrak artık çuvalı delmiş, yalan kabına sığmamaktadır. Egemenler iktidarlarını, çıkarlarını ve sömürüsünü devam ettirebilmek için profesyonel ordu kurmayı amaçlamış ama başına gelecekleri tahmin etmiş olacak ki sözleşmelerine ölümleri halinde saklanacağı maddesini koymuştur. Lakin gerçekler saklanamaz. Bu halkın zihninde devlet, hileleri ve hurdaları ile kalacak. Sistemin oynadığı oyunların nasılda ortasında kalacağını halk gösterecek bize.

AMED YDG

SÖZLEŞMELİ ER BELGESİ İŞTE BÖYLE!

Kürt ulusal sorunu ve CHP riyakarlığı

CHP, geçtiğimiz süreçte 10 maddelik bir belge yayınladı. Tespitler ve önerilerden oluşan bu belge, kamuoyunda geniş yankı bulurken tartışmaların da odağı oldu. Başbakan Erdoğan, Kürt ulusal sorunu hakkında CHP'nin attığı adımı olumlu bir yaklaşım olarak gördüğünü belirterek, "Temenni ederim ki bunu karşılıklı olarak çok daha iyi bir noktaya getirelim. Yani bu tablonun daha da güçlenerek devamı, benim en büyük arzumdur, isteğimdir" dedi. Başbakanın bu sözleri çok önemli bir gerçeği ortaya çıkarır nitelikte. Bu gerçeği şu soruyla yakalayabiliriz: CHP Kürt sorununun çözümü konusunda mı devreye girdi yoksa AKP'nin girdiği kriz halini rahatlatmak için mi? CHP'nin Kürt sorunu konusundaki adımı neden şimdi attı? Eğer AKP'nin "açılım" yalanları kamuoyunda hala etkili olsaydı CHP yine de bu çıkışı yapar mıydı yoksa AKP'nin açılım yalanlarının olduğu süreçteki inkârcı tavrını devam mı ettirirdi?

Özellikle Roboski Katliamı'ndan sonra tökezleyen ve PKK'nin Şemzinan'daki hâkimiyeti ile birlikte çıkmaza giren TC; AKP'nin son barutlarının da tükendiği bir dönemde CHP'nin bu "çözüm(!)" paketini ortaya atmasıyla birlikte imaj tazelenmeye çalışıyor kuşkusuz. Çünkü TC için durum oldukça vahim şu süreçte. Bölgede TC'nin rejimine alternatif bir sistem hayata geçmiş durumda. Askeri karakollara çalışanlar, milletvekilleri gözaltına alınıyor. HPG'nin bu eylemlerinden sonra büyük askeri operasyonlar yapılıyor. Ancak HPG gözaltına aldığı onlarca kişiyi yine sağ salım aldıkları yerde serbest bırakıyor. Sadece bu eylemlerden bakıldığında devletin bölgede hangi durumda olduğu rahatlıkla görülebilir. Oysa AKP, PKK'yi önce 2011 Ağustosunda daha sonra sonbaharında da olmayınca 2011 kışına hatta en son 2012 baharında biteceğini açıklamıştı fakat AKP 12 Haziran 2011 seçimlerinden sonra müzakere masasından kalkışını ilan etti. İmralı'da PKK lideri Abdullah Öcalan üzerinde tecridi ağırlaştırdı. Onlara göre PKK baharda kolu kanadı kırılmış ve bitmek üzere bir şekilde ortada kalacaktı. Ancak görünen öyle olmadı.

CHP, kendisine verilen bu yeni görevi layıkıyla yerine getirebilir mi bilinmez ama şimdiye kadar bunu başarabildiğini söylemek mümkün değil. Faşist yapısı, bırakalım Kürt meselesini çözme iddiasını, bu mesele hakkında söz söylemesini bile engelliyordu yakın zamana kadar. Zaten CHP'nin parti tarihine baktığımızda, katliamcılıkta AKP'yi mumla arattığımızı görüyoruz. Şu an imaj tazelenmeye çalışan, Dersimli Kılıçdaroğlu "yüzüyle" Kürtlerin sempatisini kazanmak isteyen CHP, burjuva kalemlerden dahi tam not alamıyor. Tüm bu başarısızlıkları başarıya dönüştürmek için attığı bu 10 maddelik hamleyi açıkladığı süreçteki tutumlarındaki tutarsızlık da ayrıca maskenin altındaki yüzü ortaya çıkarıyor.

Kılıçdaroğlu'nun, eğer PKK silah bırakırsa masaya oturulup konuşulabileceğini söylediği günlerde; CHP'li Haluk Koç,

ağzından salyalarını akıtı akıtı Oslo görüşmelerinin belgesini kamuoyuyla paylaşmıştı. Bir sene önce basına yansıyan bu metni deşifre ettiğini söyleyerek böyle bir görüşmenin kabul edilemeyeceğinden tutalım da bu maddelerin altının iyi ki imzalanmadığına kadar oldukça faşizan bir açıklama yapmıştı.

Gelelim bu çözüm paketine. Bu öneri paketinin ancak silah bırakma ön şartıyla masaya oturulabileceği söylemiyle takdir edilmesinden de anlıyoruz ki yeni bir şey yok. Kürt Hareketi'nin tasfiyesini amaçlayan, baskı ve katliamların devamını hedefleyen aynı politikalarından biri. Eskinin yeni cümlelerle tekrarından ibaret bu açıklamaların satır aralarında da yeni tutuklamalar gizli. Hemen her gün bir başka operasyonla belediye başkanlarından öğrencilere, herkesin tutuklanmasına somut bir şey söylemek bir yana, bu meselenin "salt güvenlik eksenli politikalarla" çözülemeyeceğini belirtmesi, tüm bu yapılan zulmü (elbette) reva gördüğünü gösteriyor.

Bahse konu olan pakette bu meselenin mecliste çözüleceğine ciddi vurgular var. (4- Ülkenin önemli ve bütün toplumu ilgilendiren sorunlarının çözümünün asli adresi TBMM'dir. Kürt meselesinin çözümü ulusal mutabakat gerektirmektedir.

8- Önerimiz, TBMM bünyesinde bir "Toplumsal Mutabakat Komisyonu" ile sivil alanda, TBMM ile bağlantılı ve koordineli şekilde faaliyet gösterecek bir "Akil İnsanlar Grubu" oluşturulmasını öngörmektedir.) Tabi mecliste uzun süre kalabilirseniz. En son Sabahat Tuncel şahsında gördük ki, seçimlerde halkın iradesine türlü oyunlar yapsalar da engel olmayanlar, daha sonrasında dokunulmazlıkları düşürmeye, tutuklamaya, parti kapatmaya varana kadar kırk takla atıyorlar BDP'li vekilleri meclisten uzaklaştırmak için.

Ayrıca CHP'nin bu önerilerine heyecanla yaklaşan AKP'nin aksine MHP, kesin ve net olarak tüm bu önerileri reddetti. Ardından da CHP'nin önerdiği "Toplumsal Mutabakat Komisyonu" ve Akil İnsanlar Grubu" projesinin de gerçektışı olduğu kanıtlandı. (Görüşmede CHP'nin getireceği çözüm önerileri arasında yer aldığı belirtilen "akil insanlar" önerisi, ilk kez PKK lideri Abdullah Öcalan tarafından 2007'de gündeme getirilmişti. Öcalan 2007'de İmralı'da avukatları ile yaptığı görüşmede isim dahi önermiş, emekli büyükelçi İlter Türkmen ve Finlandiya eski Başbakanı Martti Ahtisari'yi akil insan olarak istemişti)

Sonuç olarak; sürece, Kürt ulusal sorununa "terör sorunu" değil de Kürt Meselesi" deyip iyi polisi oynayarak başlayan CHP'nin maskesi çabuk düştü. CHP'nin tutarsız tutumları, kamuoyundan ne kadar onay alır bilinmez. Yalnız şurası kesin ki bu gömlek bile ona birkaç beden büyük geliyor. Kürt halkının meşru mücadelesini tasfiye etmek isteyen egemenler, bu uğurda tek vücut oluyorlar yine gördük. Şurası da net ki, Şemzinan'da ve birçok yerde devlete kök söktüren Kürt Halkı, bütün bu saldırılara, oyunlara rağmen mücadelesine devam edecektir.

“Kral çıplak”!

Yeter ki devirmek için herkesi birleştirelim!

“Kavram olarak tarihsel diyalektik, elbette ki olumlu bir sonuca dair herhangi bir garanti veremez. Böyle bir beklenti içine girmek, tarihsel diyalektiğin tamamlayıcısı niteliğindeki gelişen toplumsal bilinç üzerindeki rolümüzden feragat etmemiz anlamına gelir. Gelecek için ihtiyacımız olan ise, öz-gürleştirici bir ruhla toplumsal bilinci radikalleştirmektir; buna daha önce hiç olmadığı kadar muhtacız.”¹

Hava gibi, su gibi ihtiyacımız olanlardan birisi de gelişmiş, radikal bir toplumsal bilinçtir. Öyle ki emperyalistlerinin ve uşaklarının halk kitlelerine yönelik saldırılarına dur diyebilmek, kitlelerin üzerinde yarattığı boğucu, ağır havayı dağıtabilmek için buna fazlasıyla ihtiyacımız var. Bunu yaratılmemizin yolu, kitlelerin içinde bulunduğu durumu analiz edebilmek, buradan çıkan görevlerimizi başarıyla yerine getirebilmektir.

Genel anlamda kitlelerin örgütlenmeye eğiliminin son dönemlerde arttığını gözlemleyebiliyoruz. Her ne kadar devrimci, demokratik muhalefette bir gerileme olsa, etki gücünü geçmişe nazaran yitirse de² bu şartlar altında bile kitlelerin örgütlenme eğilimi kendisini defalarca kez gösteriyor. Kapitalist/emperyalist sistemin girdiği yapısal krizden kurtulamaması, dahası ufukta bir kurtuluş umudunun belirmemesi; kitlelerin yaşamını her geçen sefaletle sürüklediği gibi, aynı zamanda onlar üzerinde sistemin büyük bir baskı oluşturmasına yol açıyor. Yirminci yüzyılın sonlarına doğru emperyalistlerin yüzölçümü için belirlemeleri, “ayaklanmalar yüzyılı” olacağı şeklindeydi. Daha yirmi birinci yüzyılın başında halklar ayaklanmış, yaşam koşullarına isyan etmişlerdir. Bütün dünya genelinde “kitlelerin kapitalist/emperyalist sistemden memnuniyetsizliği artmıştır” önermesini rahatlıkla öne sürebiliriz.

Elbette ki, bütün bu memnuniyetsizlik, her ülkede farklı özellikler gösteriyor. Ülkemiz açısından da Kürt halkının mücadelesinin ivmelenmesinin yanında, genel anlamda kitlelerde örgütlenme isteklerinin artmış olduğunu görebiliyoruz.

2006 yılında Sakarya Üniversitesi’nde gerçekleştirdiğimiz anket çalışmasının sonucunda, öğrencilerin öğrenci derneği gibi örgütlenmelere duydukları ihtiyaç yüzde 40’ın biraz üzerinde çıkmıştı. Yine aynı dönemde İstanbul Bilgi Üniversitesi’nin yayınladığı İstanbul gençliğinde kendilerini ifade edebilecek örgütlenmelere ihtiyaç da yüzde 30’un biraz üzerindeydi. Hakeza Genç-Sen’in kuruluş döneminde çeşitli öğrenci kol, kulüplerinin Genç-Sen’e ilgisinin yoğunluğunu da hatırlamamızdır. Birkaç yıl öncesine kadar, halk gençliğinin ken-

*Yeni bir öğretim yılına başlarken,
daha güçlü bir başlangıç yapabilmek için,
kitle çizgimiz üzerinde daha fazla duralım.*

diliğinden çeşitli örgütlenmeler yaratma çabası, her ne kadar birçok siyasi çevre tarafından küçümsense de bu adımlar kendi içerisinde derin anlamlar taşıyordu. Son olarak da HDK sürecinde “bağımsız” olarak adlandırılan kesimlerin bu örgütlenmeye ilgisi bizlere bir şeyler anlatmalı. Bütün bunların bize anlattıkları en temel nokta, kitlelerin örgütlenme eğilimlerinde önemsenecek bir artış olduğudur. Ki bir başka örnek de işçi sınıfının sendikalaşma isteğiyle çeşitli düzeylerde grev ve direnişleri gerçekleştirmeleridir.

Buradan varmaya çalıştığımız nokta kitlelerin örgütlenme eğilimlerinin nesnel bir olgu olduğudur. Genel anlamda ilerici kamuoyunda kitlelerin rolüne dair “kuşku” yaklaşımının varlığını hepimiz biliyoruz. “Bizim milletten ‘adam’ olmaz” yaklaşımı, zamanında “işin ucundan tutmuş” ya da hâlâ bir şekilde “işin içinde” olanlar açısından sürekli vurgulanır. Buradaki temel mantık kitlelerin bir türlü harekete “geçmemesini” açıklamaktır. Ancak bu açıklama tamamen yanlış bir temel üzerine kurulu olduğunu belirtelim.

Kitlelerin örgütlenme ve harekete geçme eğilimleri her dönem az ya da çok vardır. Ancak emperyalizmin krizleri dönemi bu eğilimde büyük bir artış kendisini gösterir. Emperyalizm dönemsel krizlerin aksine yapısal bir krize boğuştuğunu biliyoruz.³ Muhafif iktisatçıların, sosyal bilimcilerin önemli bir çoğunluğu, var olan krizin uzun bir süre devam edeceği ön görüşünde bulunuyorlar. Var olan krizin de dönemselliğinden ziyade yapısallığı üzerinde duruyorlar. Yani bunun anlamı emperyalizmin, halk kitlelerin öfkelerini başka bir yere

kanalize etme yeteneğinin önemli ölçüde zayıflayacak olmasıdır. Bir nevi “*Kralın artık çıplak olduğu/olacağı*” dönemin içindeyiz. Bu anlamda kitlelerin öfkesinde büyük bir artış olacağı ve aynı zamanda çeşitli arayışların içinde olacağı/olduğu dönemdeyiz.⁴

Ülkemiz somutuna geri döndüğümüzde, kitlelerin bu örgütlenme eğilimi devrimci demokratik yapılara karşı güvensizlikle iç içe geçmiş durumdadır. Bu kesimin önemli bir kaygısı devrimci, demokratik yapıların çalışma tarzından, kitlelerin inisiyatif almasından korkmalarından, kendilerini dayatmalarından kaynaklı bir güvensizlikleri var. Farklı eğilimlerini yaşatamayacakları kaygıları, sürece dair fikirlerinin yaşama geçmeyeceği, dahası fikirlerinin önemsenmediği gerçekliği bu kesimleri devrimci, demokratik örgütlere karşı mesafeli durmasına yol açıyor. Aynı zamanda sistemden hoşnut olmayan, kendi geleceği için kaygılanan, bir şeyler yapmak isteyen önemli bir kesim çeşitli yerlerde örgütlenmeye gidiyorlar. Üniversitelerde kitlelerin örgütlendiği örgütlenmelerdeki genel yaygınlığın, ortaya çıkan yeni oluşumların, HDK gibi örgütlenmelere gösterilen ilginin bizlere gösterdiği gerçeklik budur. Evet, kitleler örgütlenmek istiyor, harekete geçiyor ancak aynı zamanda politik yapılara karşı bir güvensizlik besliyorlar.

Bu durumdan kaynaklı, kitlelerin ya da kitlelerin bu ileti kesiminin sorumlu tutulması, akli başında olan “kimsenin” yapmayacağı bir şeydir. Sorun tam da kitlelerin bu örgütlenme eğilimini dikkate almayan, çalışma tarzını buna göre uyarla(ya)mayan bizlerdedir.

Kitlelerden öğrenmenin bizim öğretimizde yeri genel anlamda biliniyor. Hiçbirimiz “kitlelerden kitlelere” önermesine yabancı değiliz. Ancak her şeyde olduğu gibi öğrenme meselesi de esasta pratik bir meseledir. Kitlelerden öğrenmeyi vurguladığımızda esasta kitlelerin pratiğinden öğrenmeyi kastediyoruz. Bugün için kitlelerin pratiği ciddi bir örgütlenme ihtiyacı hissettiklerini, deyim yerindeyse gözümüze sokuyorlar. Tüm bu durumdan çıkartacağımız görevlerimiz neler olmalıdır? Kitlelerdeki bu ihtiyacı nasıl gidereceğiz? Bu sorulara doğru yanıtlar bulmalıyız.

YDG'nin çalışma tarzında kitle örgütlerinde var olan çalışma tarzını hâkim hale getirmeliyiz. Şüphesiz YDG'nin çalışma tarzı, geçmişe nazaran daha fazla kitle örgütlerinin çalışma tarzına yakınlaşmıştır. Ancak bu demek değildir ki bu konuda esasta sorunumuzu çözmüş bulunuyoruz. Hayır, aksine almamız gereken önemli bir mesafe önümüzde duruyor.

Politikalarımızı yaşama geçirirken dikkat etmemiz gereken en önemli nokta, en geniş kesimlerle birleşmektir. Burada önemli eksikliklerimiz sürekli bir şekilde kendisini gösteriyor. Bu da çalışmalarımızın veriminin düşmesine yol açıyor. Eğer “tutsak öğrenciler” üzerinden bir çalışma yürütü-

yorsak, öğrencilerin tutuklanmasına karşı çıkan herkesle, kayıtsız şartsız birleşme çabası içerisinde olmalıyız. Elbette somutta birleşmenin nasıl yapılacağı ayrı bir tartışmadır, bu biçime dair bir sorundur bunun birçok biçim ve düzeyi içereceğini bilmek ve ona göre meseleyi ele almak gerekir ancak birleşme çabasına şartlar koymak bizim doğru bulmadığımız bir şeydir. Mesela kendi başımıza eylem yapma vurgumuz bu açıdan doğru değildir. Elbette yeri geldiğinde tek başımıza kalsak da doğru bildiğimizden, eylemsel hattımızdan taviz vermemek önemlidir. Ancak bu hiçbir şekilde eylemselliği ve süreci daha geniş bir zemine yayma pozisyonumuz varken yapmamayı meşrulaştırmaz.

İleri kitleyle birleşme çabası, şüphesiz YDG'nin demokratik işleyişinin daha da geliştirilmesiyle mümkündür. Bunun için de alanlarımızda YDG'nin demokratik işleyişini oturtmamız, sürecin tartışmalarını bize katkı sunabilecek herkesi dâhil edeceğimiz “platformlarda” yapmamız önemlidir.

Birleşmenin bir başka biçimi ise, kitlelerin örgütlü bulunduğu kitle örgütlerinde çalışma yürütmektir. Alanlarımızda, elbette ki somuttaki gücümüze göre kitle karakteri taşıyan örgütlenmelerin içinde çalışma yürütmek, politikalarımızı buralarda hâkim hale getirmek için çabalamamız gerekiyor. Deyim yerindeyse kitle örgütlerinin içinde çalışmalara yoğunlaşmamız, politikalarımızı buralardan üretmemiz ve hâkim hale getirmemiz gerekiyor. Bu konularda yürümemiz gereken önemli bir mesafe olduğu açıktır.

Yeni bir öğretim yılına başlarken, daha güçlü bir başlangıç yapabilmek için, kitle çizgimiz üzerinde daha fazla duralım.

¹ Monthly Review, Sayı: 31 (Eylül 2012), sf: 51

² Burada Kürt hareketini dışarıda özellikle tuttuğumuzu belirtmeliyiz. Kürt hareketi açısından gelişen bir toplumsal muhalefet gerçekliği var.

³ “Önemle vurgulamak istediğim nokta şu ki, yüzleşmek zorunda olduğumuz kriz büyük ve derinleşen, sürdürülebilir bir çözüme ulaşmak için geniş kapsamlı yapısal çözüm yolları gerektiren yapısal krizdir. Yinelemek gerekirse, zamanımızın yapısal krizi 2007 yılında ‘Amerika’nın konut balonunun patlaması’ ile değil, bunun en az kırk yıl öncesinden başlamıştır.” (agd, sf 38)

⁴ “Kapitalist sisteme tarih boyunca sürdürülebilir bir hegemonik alternatif sunarak sermayenin yapısal düşmanı haline gelen işçi sınıfı, kapitalist düzende belirli bir kısım işçinin kuşkusuz mümkün olan bütünleşmenin tersine, sermayenin yabancılaştıran ve sömüren toplumsal yeniden üretim çerçevesine entegre edilemez. Bunu imkânsız kılan şey, muhalif egemenlik ve üstünlüğün sınıfsal gerçekliğinden önüne geçilemez bir ihtiyaçla doğan, sermaye ve işçi sınıfı arasındaki temelde yatan yapısal düşmanlıktır” (agd, sf 42-43)

Yeni dönemde ısrarla, sabırla ve cesaretle...

Demokrasiden nasibini alamamış bir ülke olan Türkiye'nin bu gerçekliği neticesinde bizler birçok demokratik hakkımızın gasp edilmesiyle karşı karşıya bırakılmış durumdayız. İşçilerden köylülere, öğrencilerden kadınlara, Kürtlerden Aleviler'e kadar bütün ezilen kesimlerin en demokratik talepleri dahi yoğun bir saldırı dalgasıyla karşı karşıya bırakılmaktadır. Bu, başta söylediğimiz gibi demokrasinin ülkemizde nerede durduğunun (veya durmadığının) ifadesidir. Bu nedenle bizler, demokrasi sorununun aynı zamanda devrim sorunu olduğunu söylemekteyiz.

Uzun erimli bir mücadele anlamına gelen bu durumda YDG, demokrasi sorununu çözecek esas özne olmamasına rağmen (Esas özne KP'dir.) bu yönlü mücadelede halk gençliği içerisinde devrimci bir kaldracı olma iddiasındadır.

Bu iddia temelinde örgütümüz, 20 yılı aşan bir sürenin bilgi, birikim ve tecrübesine sahiptir. Geçmiş süreç içerisinde örgütlediği konferanslarla, panellerle, eylem ve etkinliklerle içe dönük ve dışa dönük birçok hedefini gerçekleştirmiş birçoğunda da yetersiz kalmış, belli noktalarda hatalar yapmış, zaaflı tutumlar izlemiştir.

Bu eksikliklere, hatalara ve zaaflara rağmen, bu sorunların bir kısmını da aşarak, önemli tarihsel süreçlerden geçerek bugünlere gelmiştir. Ancak gelinen aşamada hem kendini örgütlemeye hem de demokratik ve devrimci sorumluluğu ekseninde süreci örgütlemeye bir başarısızlık hali vardır. Bunun tersine çevrilmesi gibi bu yönelim ve eğilimin oluşturulması gibi bir görev söz konusudur.

Sistemin her türlü aracıyla kendine muhalif olan her kesime yönelik sürdürdüğü savaşı günden güne artırması durumu bir gerçeklikken biz genç devrimcilerin bu savaş karşısında duracağı nokta geleceğimize dair söyleyeceğimiz sözlerin, gerçekleştireceğimiz pratiklerin ne olacağını açıklayacaktır. Mevcut tablodan yola çıkarak görevler anlamında var olan olumluluklar büyütülmeli, sürekli bir hale getirilmeli, eksiklerin kapatılması için daha iradi bir çaba ortaya konmalıdır.

Neyi ne için yaptığımızı, nasıl yaptığımızı bilince çıkarmada yetersizlik yaşıyorsak orda gerçek bir çözümden bahsedemeyiz. Bu nedenle daha bilinçli bir çaba gereklidir. Bu daha bilinçli çaba örgütten, kolektiften bağımsız bir biçimde de gerçekleştirilemez. Daha örgütlü çaba daha özeleştiril yaklaşmamızı sağlar, daha fazla sorumluluk almamıza vesile olur. Bu nedenle kolektif içerisinde eksikleri görmek, eleştirmek yetmez; gerçek çözüm için eksiklerdeki kendi payımızı görmeli, bunların giderilmesi için bir özne de biziz, diyebilmeliyiz. Bu kuşkusuz kolay bir şey değil. Cesaret isteyen bir şey, hem özeleştiril yaklaşmak gerekir hem de sorumluluk almak anlamına gelir. Ama gerçek çözüm için bu zorunludur. Aksi örgütlü mücadelenin gerekliliğini sorgulatar ve bizi çözümden daha da uzaklaştırır.

Eksiklerimizin, hatalarımızın, zaaflı yanlarımızın olması olağanüstü bir durum olmadığı gibi görmezden gelinecek kadar sıradan da değildir. Eksiklere, hatalara yaklaşımımız "inancın kırılması" veya "sabrın tükenmesi" temelli olmamalıdır. Yaklaşımımız, mücadelenin uzun erimli ve zorlu ama ne olursa olsun zorunlu ve gerekli olduğunu kavrama temelinde olmalıdır. Onları kapatmak için ortaya koyacağımız çaba, bilinçli ve daha örgütlü bir biçimde olmalıdır.

Devrimci iddialarımızın haklılığı ve gerçekçiliği kendini her yeni saldırıda göstermektedir. Sistem her geçen gün geleceğimize ve özgürlüğümüze biraz daha fazla saldırmaktadır. Saldırıları karşısında dirençli durmak demek görevlerimizde sıkı sıkıya sarılmak demektir. Mevcut durumda ihtiyacımız olan hâlihazırda görevlerimizi olabildiğince iyi bir biçimde yerine getirmek, yeni görevler için ha-

zırlanmaktadır.

Anlık, dönemsel veya nihai olarak görevler farklılaşsa da tümüne yaklaşımımızda örgütsel çıkarlarımız, politik çıkarlarımız belirleyici olmalı, küçük burjuva düşüncülerden uzaklaşılmalıdır. Unutmamalıyız ki görevleri yapmamaktan tartıştığımızda çokça “bahane” bulabiliriz. Ancak ne olursa olsun yapmak üzerinden tartıştığımızda işimizin daha zor olacağı da bilinmektedir. Zoru başarmadaki inanç ve cesaret bilincimize işletilmelidir. “bahane”ler, küçük burjuva istekler gelip geçici olmalıdır. Sonucunda yanlışlar yapılsa da, yetersizlikler olsa da görevleri en iyi biçimde yerine getirme **çabası** asıl olması gerekmektedir.

“Yeni” dönem, egemenlerin saldırılarına daha güçlü bir barikat kuracağımız bir dönem olmalıdır. Basitten karmaşığa, kolaydan zora sorunların çözümüne yoğunlaşılmalı; görevler bu şekilde yerine getirilmelidir.

Ezilen gençlik kesimlerine bu dönemde daha fazla gidilmeli, kitle çalışmalarımızdaki yanlışların üzerinde durulmalıdır. Burada sorun egemenlerin Kürt halk gençliği,

üniversiteliler, liseliler üzerinden ve diğer ezilen kesimler üzerinden sürdürdüğü savaşın özünü doğru kavramakla ilgilidir. Eğer doğru kavransak devrimci bir gençlik örgütü olarak, sürece doğru bir müdahale gerçekleştirebiliriz, örgütlenme ve örgütlenme temelli sorunlarımızı aşmaya başlayabiliriz.

Kuşkusuz gençlik örgütümüzün 20 yılı aşan geçmişinden öğrendiği çokça şey vardır. Ama bunların en başında Başkan Mao'nun yıllar öncesine dayanan **“Hiçbir şey zor değildir dünyada, eğer enginleri fethetme cesaretin varsa.”** parolasının pratikte defalarca öğrenilmiş olması gelir. Güncele dair yapacağımız yorumlarda ve bunlara uygun ortaya koyacağımız politik yönelimlerde, refleks gerektiren durumlarda, kısacası atacağımız her adımda, daha fazla cesaret gerekiyor. Yanlış yapmanın korkusunu yenmiş bir şekilde pratiğe girmek gerekiyor.

Yolumuzun zorlu ve uzun olduğu gerçektir. Ama unutmayalım; **gelecek bu zorlu yolu ısrarla, sabırla ve illa ki cesaretle adımlayanların olacak!**

Yatay geçişlerde yaşanan sıkıntılar...

Türkiye’de yüzümüzü çevirdiğimiz her yerde bir eşitsizliğe rastlamak mümkün. Bunun en çok baş gösterdiği yerlerden biri de elbette ki “eğitim haneler”.

Üniversitelerde liselerde yaşanan birçok eşitsizliği görmemek mümkün değil. Kampusa girer girmez karşımıza birçok (maddi, manevi) sıkıntı çıkıyor. Zaman zaman ağzımıza “bal” çalsa da (1. Öğretim harçlarını kaldırmak gibi) bizi var ettiği sistemin eşitsiz çarkların da ezmekten elbette vazgeçemiyor.

Bu yıl daha çok gündeme gelen bir sıkıntı da yatay geçişler. Yatay geçişler üniversite öğrencilerinin elbette ki “haklı”. Ancak bu hak kampüs kampüs değişiklik gösteriyor. Birçok okulda not sistemin de sayılardan harflere denk düşen bir sisteme gidildi. Bu harf aralığına eş gelen sayılar her yerde farklı. Örneğin Kocatepe üniversitesinin de AA not aralığı 100-90 te kabul ederken Atatürk üniversitesinin de bu aralık 81-100 ile eş oluyor. Bu durum da iki üniversiteden yapılan başvurularda bir avantajlı bir dezavantajlı ortaya çıkıyor.

Bu eşitsiz uygulama çan eğrisi ile eğitim veren okullarda da geçerli. Zaten çan eğrisi kendi başına bile öğrenci gençlik için büyük bir sıkıntı yaratıyor. Öğrenciler arasında üniversiteye kadar zaten inatla sürdürülen rekabet ortamı üniversitede de hız kesmiyor.

Her an rakipleşme, birbirini ezerek, yok ederek “güçlü olma

bilinciyle” kuşandığımız okullarımız başarmanın yolunu kendi bakış açısından işliyor. Çan eğrisi diye bahsettiğimiz bu sistem de birçok üniversite de harf sistemine geçildi. Eşitsizlik ile eşitsizliği toplayıp öğrenciler yine mağdur edildi.

Yatay geçişlerde bir diğer mesele de elbette ki özel üniversiteler. Eğitimde 1. Öğretimde harçları kaldırarak “parasız eğitim” ilan eden devletin sanıyoruz ki özel üniversitelerden haberi yok. Özel okulların git gide çoğaldığı ülkemizde yatay geçişler açısından da parası olanın şansını artırıyor. Özel okulların birçoğunun daha rahat bir not sistemi ile karşılaşıyoruz. Elbette bu durum yatay geçişlerde özel okullardan geçiş yapanların şansını artırıyor. Sadece yatay geçişlerde değil ileriki süreçte yüksek lisans gibi, öğretim üyeliği gibi üniversite notunun etkili olduğu durumlar da yine bir avantajlı ve dezavantajlı oluyor.

Ülkemiz de halk gençliğinin eğitimde yaşadığı sıkıntılar kampüslere sığamaz olurken; yeniliklerle alan daraltmaya devam ediliyor. Yeni bir eğitim yılına başlarken birçok öğrenci bu yılın “getirileri”(aslen götürüleri) ne olacak diye merakla başlıyor. Ama şundan eminiz ki egemenlerin daralttığı her alanda halk gençliği olarak örgütlenerek direnmeliyiz. Haklarımızı almanın yolu örgütlenmek ve direnmektir.

5. Köy Çalışması Değerlendirmesi

31 Temmuz - 15 Ağustos tarihleri arasında 5. Köy çalışmalarımızı gerçekleştirdik. Munzur Festivalinin hemen ardından gerçekleştirilen Köy Çalışması yaz sürecinin örgütlenmesi noktasında önemli bir yere sahip olup, büyük bölümü üniversitelerde faaliyet yürüten YDG faaliyetçileri açısından yaz döneminin verimini arttırmıştır. Malatya - Hekimhan'da bir kayısı bahçesinde gerçekleştirdiğimiz çalışmamız yoğun emek sürecini ve köylülüğü tanımamız, örgüt ve yoldaşlarımızla aramızdaki iletişimi kuvvetlendirmemiz, kendi gerçekliğimizi görerek zaaflarımızı fark etmemiz, çözüm üretme kabiliyetimizi ve inisiyatifimizi geliştirmemiz noktasında bizlere önemli katkılar sağlamıştır.

Emek Sürecine Katılım

YDG olarak bugünkü gerçekliğimiz açısından çoğumuz öğrenci gençlik içerisinde bulunuyoruz. Geniş halk kesimleriyle kaynaşmamış oluşumuz, hatırı sayılır sayıda yoldaşımızın geçmişte emeğini satarak kendi geçimini sağlama girişiminden uzak oluşu, yani sınıfsal aidiyetlerimiz küçük burjuva yaşam tarzı ve alışkanlıklarını beraberinde getirmektedir. Bu sebeple emek sürecine dışarıdan bakan, emek çelişmesini özümseyemeyen bir yapıdayız.

Köy çalışmamız boyunca içerisinde bulunduğumuz yoğun emek süreci bir anlamda irademizi zorlamayı, disiplinli bir program izlemeyi gerektirmiş ve küçük burjuva zaaflarımızla hesaplaşma arenası yaratmıştır. Bu süreç içerisinde köylünün durumundan ürüne yaklaşıma, yabancılaşmaya kadar birçok tartışma yürüterek emek çelişmesini kavrayabilmek ve proleter algıyı gerçekleştirebilmek adına birçok adım attık. Ülkemizde köylülüğün içinde bulunduğu sorunları yakından görmüş olduk. Pratik anlam-

da da kayısının hangi süreçlerden geçerek pazara ulaştığını öğrendik.

Eğitim Çalışmaları

Köy çalışmamız sürecinde, gündüzleri kayısı toplarken akşamları "örgüt ve örgütlenme" konusunda dair çeşitli eğitim çalışmaları gerçekleştirdik. Bu yoğun çalışma süreci içerisinde, ki sabah 6.00'dan akşam 19.00'a kadar kadar - hatta iş yoğunlaştığında sabah 5.30'dan akşam 20.00'e kadar çalışıyorduk. Zamanı örgütleyerek ve disiplinli bir şekilde hareket ederek bileşenimiz içerisinde herkes seçtiği bir konuda olmak üzere yaklaşık on tane eğitim çalışması yaptık. Örgüt türleri, demokratik kitle örgütleri, demokratik merkezîyetçilik, devrim şehitleri, kadınların ve Kürt gençliğinin örgütlenmesi gibi konularda gerçekleştirdiğimiz eğitim çalışmalarında aramızdan bir kişi o akşamki çalışmanın sorumluluğunu üstlenerek eğitim çalışmasını ve yürütülen tartışmaları yönetti. Eğitim çalışmalarımızda öncelikle sunum yaparak sonra üzerine tartışmak yerine, o eğitim çalışmasının sorumluluğunu üstlenen yoldaşın hazırladığı sorularla açılan ve diğer bileşenin katkılarıyla/sorularıyla derinleşen, sorumlu yoldaşın müdahaleleriyle tartışmalara yön verebildiği bir metod izledik. Konularımız teorik yanından ziyade hepimizin asgari anlamda vakıf olduğu güncel politikalarımıza, yönelimlerimize ve genel anlamda örgütlülüğe dair olduğu için bu metodu izlemek noktasında bir sıkıntı yaşamadan gerekli gördüğümüz yerlerde kısa bilgilendirmeler yaparak soru-cevap biçiminde çeşitli tartışmalarda derinleşebildik. Belirlenen konular - YDG'nin kendisini örgüt yaratma süreci içerisinde olduğunu da ifade ettiği de düşünülürdüğünde tamamı-

la sürecin ihtiyaçlarını hedeflediği görülmektedir. Ve eğitim çalışmaları sürecinde de güncel politikalarımız, örgütlenme ve örgüt yaratma noktasında yaşadığımız sorunlarımız, algımızdaki eksiklikler tartışılmış ve bu eğitim çalışmalarının, sürecin ihtiyacı olduğu doğrulanmıştır.

Eleştiri – Özeleştiril Toplantıları

Çalışmamız sürecinde bir kere gerçekleştirebildiğimiz eleştiri-özeleştiril toplantımız oldukça verimli geçmiştir. İrademizi zorlayan yoğun çalışma süreci içerisinde oluşumuz, ve her anlamda kolektif (özellikle gözlem ve deneyim noktasında) bir ortamda yoldaşlarımızla sürekli paylaşım içerisinde oluşumuz zaaflarımızın yoldaşlarımız tarafından keza kendimiz tarafından gözlemlenmesi ve ortaya çıkarılması için ortam yaratmıştır. Bu sayede gerçekleştirdiğimiz eleştiri-özeleştiril toplantımız, zaaflarımıza gerçekçi bir biçimde dokunarak, yüzleşme ve aşabilme iradesini ortaya koyabilmek için ortam yaratmıştır.

Aslında biri çalışmanın ortasında, bir diğeri ise sonunda olmak üzere iki tane eleştiri-özeleştiril toplantısı yapmayı planladığımız halde -işlerin yoğunlaşmasının da etkisiyle- yalnız çalışmanın ortasında toplantımızı yapabilmemiş olmamız planlama ve gerekli iradeyi sergilemek bakımından bir eksiklik. Ancak, çalışmanın sonunda gerçekleştirmek istediğimiz eleştiri-özeleştiril toplantımızın esas sebebi olan, eleştiri-özeleştiril toplantısının ardından eleştirilerin hedefine ulaşmış ulaşmadığını ve özeleştirilerin pratiğe yansiyip yansımadığını benzer bir ortamda değerlendirmek ve gerekli kolektif müdahaleyi gerçekleştirmek bir anlamda toplantımızı yapamamız da mümkün olabilmiş, genel anlamda bireysel olarak da olsa yine sürekli paylaşım içerisinde birbirimizi tanımış olmanın getirisiyle yoldaşların birinci toplantı sonrasındaki tutumları değerlendirilebilmiş ve kısmi müdahaleler yoldaşlar arasında yapılan eleştiriler yoluyla gerçekleştirilebilmiştir.

Komisyonlar

Çalışmamız sürecinde Kadın Komisyonu, Yayın Komisyonu, Kültür-Sanat Komisyonu olmak üzere üç tane komisyon kurulmuştur. Kadın Komisyonu, komisyon bileşenlerinin birinin çalışmaya sonradan dahil olmasının da etkisiyle geç toparlanabilmiş, çalışmanın başlarında misyonunu yerine getirebilme noktasında eksik bir hat izlemiştir. Fakat toplantısını yaptıktan ve planlamasını yaptıktan sonra çalışmanın her anından varlığını hissettirmiş planladığı iki etkinlikten biri olan “yüzleşme etkinliğini” başarıyla

la gerçekleştirmiştir. Etkinlik kapsamında erkek yoldaşlara feodal algılarını dışa vurmaya amaçlayan sorular sorulmuş ve sorulara samimiyetle cevaplanması beklenmiştir. Etkinlik sonuçlandığında bir sıralama yapılmış, kaçamak cevaplar veren, feodalılığıyla yüzleşmekten en çok kaçan yoldaş ile en çok yüzleşebilen yoldaş belirlenmiş, sonuncuya “ceza”, birinciye “ödül” verilmesi öngörülmüştür. “Ödül” olarak günde on sigarayla sınırlandırılan sigara kotasına beş ekstra sigaranın eklenmesi, sigara içen yoldaşlar için hatırlı bir ödül olurken, “yüzleşmede” sonuncu olan yoldaşa ‘verilecek cezanın belirlenmemesinden’ dolayı ceza verilememiştir. Bu biçimsel aktarımlar bir yana etkinlik büyük ölçüde amacına ulaşmış, yoldaşların feodal algısı tartışmaya açılmış ve –bunun çok kolay olmadığı da düşünülduğünde– önem kazanacaktır ki- yüzleşme her yoldaş için bir ölçüde gerçekleştirilebilmiştir. İki sürece ayırarak ince-

leyebileceğimiz Kadın Komisyonu faaliyetinin toparlanma ardından önceki hareketsizliği ve başarısızlığı da bastırarak bir biçimde etkili ve başarılı bir hat izlediğini söylemek isabetli olacaktır.

Yayın komisyonu kitle yayın organlarımızı besleyecek materyallerin üretilmesi ve ulaştırılması sürecini örgütlemek üzerinden kurulmuştur. Komisyonun yönlendirmesiyle Köy Çalışmamızın haberleri ve kısa değerlendirmeleri çalışma içerisinde yazılmış ve gönderilmiştir. Bu-

nun yanı sıra köylülerle röportaj yapılmış ve Eğitim Çalışmalarındaki konularıyla ilgili her yoldaştan tartışmaları aktarabileceği yazılar istenmiştir. Yayın Komisyonu, çalışma sürecinde yazılacak yazıların zamanının geciktirilmesi ve bu durumun bir neticesi olarak yazıların yükünün belirli arkadaşlar üzerinde yoğunlaşması dışında etkin ve başarılı bir faaliyet yürütmüş, işlevsel bir komisyon olarak görevini gerçekleştirmiştir.

Kültür Sanat komisyonu her anlamda yoğun emek sürecinin damgasını taşıyan köy çalışması ortamını daha renkli kılabilmek, keyifli vakit geçirilebilecek soluk aralıkları yaratmak amacıyla kurulmuştur. Pek çok öneri ile önüne pek çok hedef koymuş fakat bunları somuttan tartışmadığı ve net bir biçimde planlamadığı için hedefler havada kalmış ve yalnız önüne koyduğu bir etkinliği gerçekleştirebilmiştir. Yöre halkından gençler çalışma ortamına davet edilmiş ve bileşene yörede oynanan folklorik oyunları sergilemiş, bu sayede halaylar öğrenilmiş, yörenin kültürüne olan aşinalık pekişmiştir. Kültür sanat komisyonu planlı ve programlı bir çalışma örgütlemeyi başaramamış misyonunu

Genel anlamda bireysel olarak da olsa yine sürekli paylaşım içerisinde birbirimizi tanımış olmanın getirisiyle yoldaşların birinci toplantı sonrasındaki tutumları değerlendirilebilmiştir.

ve sorumluluğunu tam olarak yerine getirememiştir.

Sonuç olarak, ayakları yere basan, somut hedeflerle planlı, disiplinli bir biçimde ilerleyen komisyonlar bu konuda nasıl başarılı olunabileceğini bizlere göstermiştir.

Çavuşluk – Kiriklik Uygulamaları

“Çavuşluk” yöredeki adıyla, ırgatları bulmak, işe yerleştirmek, yönlendirmek ve iş disiplinini sağlamakla görevli olan, ırgatların yövmiyeleri üzerinden pay alan, bahçe sahibinin muhatabı olan kişiyi ifade etmektedir. YDG Köy Çalışmasındaki “çavuşluk” ise emek süreci içerisindeki o günkü işi organize eden, iş disiplinini sağlayan ve dönüşümlü olarak her gün bir kişinin sırayla üstlendiği bir sorumluluk olarak belirlenmiştir. Çavuşluk uygulaması bu haliyle o gün çavuş olan yoldaşın inisiyatifini geliştirmeyi amaçlayan, iş organize edebilme kabiliyetini sınavan ve geliştiren bir uygulamadır. Ve 5. Köy

Çalışmasında da genel anlamıyla işlevsel olarak uygulanabilmiş ve verim elde edilebilmiştir.

“Kiriklik” yöredeki adıyla, arasında yakın dostluk bağı olan, birbiri ile paylaşımı kuvvetli olan kişiler arasındaki ilişkiyi ifade etmektedir. Çalışmamız açısından “kiriklik uygulamasının” amacı her gün için farklı farklı kişiler kirik olacak şekilde ikişer ikişer eşleşilerek, farklı alanlardan gelmiş, paylaşım düzeyi geri olan yoldaşlar arasındaki ilişkinin gelişimini şansa bırakmamak, bu biçimiyle oluşturulmuş bir mekanizma içerisinde yoldaşlık ilişkisinin pekişmesini ve yoldaşlar arası deneyim aktarımını sağlamak biçiminde tanımlanabilir. Kiriklik uygulaması çalışmamızın ilk zamanlarında dikkatle takip edilebilmiş, işlevsel kılınmış olsa da, işler yoğunlaştıkça iş bölümü yapılırken kiriklerin ayrılmaması noktasında gösterilen özen azalmış ve uygulama böylece yüzeyselleşmiş ve sonlara doğru işlevsizleşmiştir.

Bu uygulamalarla ve çalışmamızın genel hattının etkisiyle yoldaşlar arası ilişkiler noktasında ciddi ilerleme kat edilmiş, yoldaşlık ve örgüt bilinci noktasındaki kavrayış daha üst düzeye çekilebilmiş, zaman zaman diğer yoldaşların inisiyatifi kırılmış da olsa kişilerin inisiyatiflerinin gelişmesinin adımları atılmıştır.

Genel Komisyon

Herhangi ciddi bir sıkıntı yaşamadan Köy Çalışmamız tamamlanmıştır. Çalışmaya katılan bileşen zaten uyumlu bir bileşen olduğundan ve sürekli denetim altında oldu-

ğundan olası sorunların önü alınabilmiştir. Mesela, şaka yolu ortaya çıkan bir gruplaşma durumu, ilişkilere zarar verebileceği düşünüldüğü an engellenmiştir, frenlenmesi sağlanmıştır vs. Komisyon, kolektif bir çalışma biçimi yürüterek, zaman zaman bir araya gelerek, müdahalelerini kolektif bir tarzda gerçekleştirmiş, bileşenlerin hiçbirinin inisiyatifi görünür bir biçimde kırılmamıştır. Genel Komisyonun müdahalelerini sınıyıcı bir kriz durumu dışarıdan gözlemlenememiştir, fakat böyle bir kriz durumunun yaşanmaması ya da hissettirilmeyecek bir biçimde krizin yönetilmiş olması Komisyonun faaliyeti açısından bir olumluluktur. Sonuç olarak Genel Komisyon iyi organize olmuş, çalışmamızın planlanması, disiplinli çalışma tarzının hayata geçirilmesi, denetimin sağlanması, bileşenlerin inisiyatiflerinin açığa çıkartılması noktasında başarılı bir hat izlenmiştir.

Çalışmamızın Kadın Yüzü

Köy çalışmamızın başlangıcından sonuna kadar kadın sorunu, feodal yaklaşımlarımız ve algımız, cinsiyetçi iş bölümü, kadının politik özne olarak görülmesi gibi konularda sürekli tartışmalar yürütülmüş, eleştiriler yapılmış; bu müdahaleler çalışmamızın emek sürecinden işlerin planlanmasına, eğitim çalışmalarından eleştiri-özeleştiri toplantılarına, molalardan etkinliklere kadar her alanda varlığını hissettirmiş ve “yüzleşme etkinliğinin” yanı sıra bütün bir köy çalışması süreci bir yüzleşme alanına dönüştürülmüştür. Algılarımız ve yaklaşımlarımız bu noktadan doğru sürekli tartışmaya açık tutulmuş ve bileşenin algılarının genişletilmesi bir ölçüde sağlanmıştır.

Köy Çalışmamız işlerin yoğunlaşması ve çalışma için ön görülen süreç içerisinde tamamlanamadığı için köy çalışmamız fiili olarak birkaç hafta uzamış ve çalışmamızın başından sonuna emek sürecinin içerisinde kalan yoldaşlarımız için çok yorucu bir hal almıştır. İleriki köy çalışmalarında bu durumun daha öngörülebilir olması ve planlanmanın muhtemel bir çalışmamızın uzaması durumuna göre yapılması daha düzenli bir çalışma ortamı yaratılması için elzemdir. Çalışma sürecinde de tartışıldığı biçimiyle yaklaşık bir aylık bir süre içerisinde iki ekibin katıldığı bir köy çalışması veya benzer başka planlamalar hem köy çalışması sürecinin katkılarında daha fazla yoldaşın yararlanması hem daha düzenli bir çalışma sürecinin yaratılması hem de alanlarına dönmeleri gereken yoldaşların çalışma ortamına bağlanıp kalmaması için olumlu olacaktır.

Köy çalışmamızda cinsiyetçi iş bölümü gibi konularda tartışmalar yürütülmüş, eleştiriler yapılmış; bu müdahaleler çalışmamızın emek sürecinden eğitim çalışmalarına kadar her alanda varlığını hissettirmiş ve köy çalışması süreci bir yüzleşme alanına dönüştürülmüştür.

Kitleleri örgütlemek için önderlik misyonumuzu kuşanalım

Sınıf mücadelesinin ilerleyiş seyri sürekli olarak bu meseleyi gündemleştirmemizi yeniden yeniden tartışmamızı, işlememizi gerekli kılıyor. Çünkü sınıf mücadelesi kıvrımlarla dolu uzun bir yoldur; ilerlemeler, gerilemeler, yengiler, yenilgiler bu işin gelişim aşamasında sürekli olarak karşımıza çıkabilecek olgulardır. Burada esas mesele; bu kıvrımlarla dolu uzun yolda pusulamızın hep ileriye göstermesi meselesidir. Hiçbir şeyin durağan olmadığı gerçekliği içerisinde, devrimci bireyde ya ilerler ya da geriler. Ancak mücadelede ısrar eden, devrimci kimliğini korumak için çaba harcayan bireyler böylesi süreçlerin üstesinden gelebilir. Sınıf mücadelesi ister istemez mücadelede ısrar eden bireyi örgütlülüğünde desteğiyle ilerletir, geliştirir. Ancak bazı süreçlerde devrimin ihtiyacı olan bu rutinin dışına çıkılmasıdır. Çünkü sıradan bir ilerleme bu sürecin ihtiyaçlarına cevap olacak nitelikte değildir. Böyle süreçleri göğüsleyebilecek olan; adımlarını daha hızlı atan, potansiyelini hızlıca ortaya seren, mücadelede hızlıca profesyonelleşen devrimcilerdir. Son süreçte gelişen kitle hareketliliği çevremizde biriken, örgütlenme arayışı içerisinde olan gençliğin mevcut durumu düşünüldüğünde gerek sınıf mücadelesinin genel durumu açısından gerek de örgütlülüğümüzün mevcut süreci açısından sürece uygun bir şekilde hızlıca gelişmek hepimizin ertelenemez sorumluluğudur.

YDG'nin bir bütün halk gençliğini Demokratik Halk Devrimine kanalize etme hedefi düşünüldüğünde; bu iddaya uygun bir konumlanmış acil bir ihtiyaç olarak karşımıza çıkmaktadır. Faaliyet yürüttüğümüz alanların hepsinde bu hedefe uygun politikalar üretmek, ürettiğimiz politikalara hayat verme noktasında ısrarcı, inisiyatifli, kavratıcı olduğumuz oranda önderlik misyonuna uygun hareket etmiş oluruz.

Bu süreci omuzlayacak olan yoldaşların deneyimsizliği elbette belli sorunlarda beraberinde getirecektir. Ancak örgütlenme arayışı içerisinde olan gençliği düşündüğümüzde onları sürece katmaktan uzaklaşan ve bu anlamda misyonumuzu karatacak her durumun bizi hedeflerimizden, iddaamızdan uzaklaştıracağı gerçekliğini düşünerek hareket etmek durumundayız. Önder doğulmaz; olunur gerçekliği çerçevesinde hareket ettiğimizde mesele daha kolay kavranılır bir hal alacaktır. Devrimci mücadelenin ihtiyaçları, pratik sürecin ihtiyaçları bizi buna itecektir. Bu konuda 40 yıllık bir mücadele tarihinin sahipleri, ardılları olduğumuzu unutmamak gerekir. Bu tarih nice direnişin, yengi ve yenilginin yaratıcısı olan bir tarihtir. Zorlu süreçlerin omuzlayıcısı onlarca yoldaştan devraldığımız bayrağın taşıyıcılarıyız bugün. Bu yüzden deneyim ve birikimle ilgili değil sıkıntımız. Burada esas sorun bu 40 yıllık deneyim ve birikimi tanıma, aktarma ve sürekliliğini sağlama meselesidir.

İhtiyacımız olan nasıl bir önderlik? Bu sorunun doğru kavranması, cevaba dair yürüteceğimiz tartışma ve bilince çıkarma, sürecimizi etkileyecek/belirleyecek olan temel meselelerden biri

olarak karşımıza çıkıyor.

Önderlik meselesi ideolojik, politik, pratik birçok açıdan tartışılmayı hakeden bir mesele olduğundan her dönem ihtiyaç olarak karşımıza çıkmaktadır. Önderlik meselesini sadece politik açıdan önde olma, ilerleme şeklinde değerlendirmiyoruz elbette ki. Ya da sadece her işe koşan, her işi yapan bireyleri de iyi birer önder olarak nitelendirmiyoruz. Politikalara hâkimiyet, örgütün kültürüne hâkimiyet, devrimci disiplin, yaşamını devrimci kılma noktasında ısrar vs bütünleştiğinde ve tüm bu meselelere kendi pratiğimizde hayat verebildiğimiz sürece önderlik misyonuna uygun hareket etmiş oluruz. Özcesi önderlik sıfatını her işi yapabilecek, her işe koşabilecek insan örgütleyen; kitleleri, örgütü seferber eden bireyler de görüyoruz. Önderlik demek; ideolojik ve örgütsel açıdan yoldaşlarına, örgütüne yol göstermek, onları yönlendirebilmektir. Sorunlara çözüm bulmak, ileriye görüp karşılaşılabilecek sorunlara karşı tedbirler almaktır. Yoldaşları okuma, araştırma, inceleme, yazma noktasında teşvik etmek ve en önemlisi bu konuda denetleyici olabilmektir. Önderlik yoldaşları tanımak, onları yeteneklerine ve becerilerine göre mücadele de konumlandırarak en yüksek verimi almayı sağlamaktır.

“kitlelerin kendi önderlerine duydukları gerçek hayranlık onları devrimci pratiğin kendi akışı içerisinde tanınmalarından kaynaklıdır” (Mao). Örgütlenme arayışı içerisinde olan kitleleri örgütleyecek bir önderlik yaratmak ancak pratik üzerinden yaşam bulacaktır. Düşünürken, yazarken, okurken ve pratikte emek harcarken en önde olmayı gerektirir. Daha deneyimsiz olan, saflarımızda yerini yeni almış olan yoldaşlara anlattığımız, eğitim çalışmalarında vb tartıştığımız her mesele bizim mücadele pratiğimizle onların karşısına çıkmalıdır. “Kendimizi öncü ileri birlik olarak adlandırmamız yetmez. Öyle davranmalıyız ki bütün öteki birlikler bizim başta yürüdüğümüzü anlasınlar. Ve bunu kabul etmek zorunda kalsınlar.” (Lenin).

Bugün sürecimizin ihtiyacı tam da bu iki kelimedede özetlenmektedir. Egemenlerin saldırılarının arttığı, gençliğin çelişkilerinin derinleştiği, sisteme olan öfkenin her gün bir dışavurumunu gördüğümüz halk gençliğini örgütlemek, Demokratik Halk Devrimine kanalize etmek; yukarı da anlattığımız önder kişilik sıfatını acilen kuşanarak mümkün olacaktır. Eksikliklerimizin, zafarlarımızın üstüne gitmek, olumluluklarımızı geliştirmek bizi ileriye taşıyacak temel meseledir.

Meseleyi karmaşıklaştırmadan tartışmak gerekiyor. Önümüzde somut görevlerimiz duruyor. Ne yapmamız gerektiğini biliyoruz ve nasıl yapacağımızı da. Başta da belirtmiştik bu yol kıvrımlarla dolu uzun ve zorlu bir yol. Ancak önder yoldaşın da dediği gibi *“gidişat gidenin hızına, yürüdüğü yöne, arazinin yüzey şekillerine ve de hava koşullarına bağlıdır. Yani iyi değil; ama bu soluk bu yokuşu aşmak zorunda. Başka çaremiz yok”.*

YDG'de demokratik merkezîyetçilik

YDG 5. Köy Çalışmasında, Demokratik Merkezîyetçilik başlıklı eğitim çalışması kapsamında, YDG'nin DKÖ niteliği, DKÖ'lerde demokratik merkezîyetçiliğin işleyişi, YDG'de demokratik merkezîyetçilik üzerine yürütülen tartışmalardan notlar:

Yeni Demokrat Gençlik kendisini bir DKÖ (demokratik kitle örgütü) olarak tanımlar. DKÖ'ler kitlelerin kendi sorunları etrafında örgütlendiği ekonomik, demokratik ve sosyal mücadelesini gerçekleştirdiği kurumlardır. YDG bunu yaparken aynı zamanda kitleleri iktidar perspektifine yakınlaştırmak ve bu ekseninde politize ederek seferber etmeyi amaçlar. Yani kitleleri demokratik halk devrimi yoluna kanalize etmeyi amaçlayan bir devrimci gençlik örgütüdür. [İktidar perspektifi esasta komünist örgütlenmeler için altı sıkı sıkı çizilecek bir kavramdır. YDG için şöyle bir anlam ifade etmektedir ki, bizim taleplerimiz biçimsel olarak ne kadar reformsal talepler gibi görünse de mevcut sistem içerisinde gerçekleştirilmesi mümkün olmayan, özünde devrimci taleplerdir. Mesela güncel tartışmalara da konu olan eşit-parasız-anadilde eğitim talebini ele alalım: biçimsel anlamda herkesin elini cebine atmadan tüm eğitim olanaklarından faydalanabilmesi, harçların kaldırılması, okullarda Kürtçe eğitim verilmesi olarak algılansa da; esasta elemeci sınav sisteminin, dershanelerin ortadan kalkması, özel okul devlet okulu ayrımının ve sınıfsal bariyerlerin ortadan kalkması, tabi bu gelişmelerle beraber eğitimin niteliğinin bir düşüşe uğramaması hatta nitelikli hale gelmesi, ticarileşmenin yerini bilimselleşmenin, "müşterinin" yerini gerçek anlamda "öğrencinin" alması, Kürtçenin sadece haftada bir kaç ders saati ile ifade edilen seçmeli ders olarak koklatılması değil, eğitim alanında ulusların tam hak eşitliği ve kendi kaderini tayin hakkının tanınması ekserinde anadil olarak tanınması gibi taleplere işaret eder. Bu talepler bir bütün olarak sistematik ve köklü bir toplumsal-sosyal ve siyasal değişimi içerdiği ve bu ekseninde topyekün üretim ilişkilerinin değişimini ve ezilenlerin çıkarına onun siyasal hedef ve amaçlarına ve iktidar talebine uyumlu olduğu için sınıfsal iktidarın değişimini yani devrimi işaret eden muhtevadadır.

Peki bunların dışında reformsal talepler öne sürülemez mi? Sürebiliriz, eğer bunu politik iktidar perspektifiyle ve o mücadeleye angaje edecek demokratik ve devrimci mücadelenin yükselmesini sağlayacak şekilde ele alarak ve talepleri sistemi restore edecek bir sınırlamanın ötesinde bir siyasal tutumla biçimlendirerek yaklaşırsanız bu talepler mücadelenin amaç ve hedefine hizmet eder. Zira demokratik mücadelenin kazanımları devrimci mücadelenin yan ürünleri ve meyveleri olarak ortaya çıkar. Reformcu talepler kitleleri pasifize etmeyecek on-

ların siyasal iktidar bilincini sınırlamayacak tam tersine motive edecek, demokrasi mücadelesinin olanaklarını geliştirecek, kazanımla sonuçlanacak bir perspektiften politik mücadelenin konusu olmalıdır.]

YDG, bizimki gibi yarı feodal yarı sömürge ülkelerde devrim ve demokrasi mücadelesinin beraber yürüdüğü bilinciyle hareket eder ve halk gençliğini örgütlemeyi, demokrasi mücadelesini geliştirirken, devrim mücadelesini beslemeyi amaçlar. Bütün bu amaçlılığın yanında, yazının başında da ifade ettiğimiz gibi YDG bir DKÖ'dür. Ancak YDG'nin bugünkü gerçekliği DKÖ gerçekliğine ne kadar uygundur? DKÖ'lerde demokratik merkezîyetçilik ne biçimde işletilir, YDG'de ne biçimde işletilir?

Öncelikle demokratik merkezîyetçiliğin neye hizmet ettiğinden, hangi ihtiyacın ürünü olduğundan kısaca bahsedelim. Lenin'in ifadesiyle, bir örgüt ile tartışma kulübü arasında fark vardır. Bu fark, bir örgütün tek vücut olarak hareket edebilen kolektif bir organizma olması gerekliliğinden doğar. Ortak talepleri olan kişiler örgütlü bir güç oluşturur ve bu taleplerin elde edilebilmesi için birlikte hareket eder; bir tartışma kulübü ise amaçlılığını -zihin açıcı bir etkinlik veya bir egosal tatmin ortamı olabileceği gibi- laf kalabalığından öteye götüremez. O halde, bir örgüt ne kadar çeşitli düşünceyi barındırırsa barındırsın karar alabilen ve aldığı kararları amaca ulaşabilmek adına kolektif bir biçimde uygulayabilen bir birlikteliği ifade eder. Öyleyse kolektif karar alma ve uygulayabilme kabiliyetinin kazanılabilmesi ve bu ihtiyacın pratiğe uygulanabilmesi için bir takım ilkeler ve bu ilkeleri işler kılan mekanizmalar oluşturulmalıdır. Demokratik Merkezîyetçilik bu noktada anlam kazanır. Yani kararlar mümkün olan en demokratik bir biçimde alınacak ve merkezi olarak uygulanacaktır. Lenin bu tartışmaları ne kadar SBKP veya Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi (SBKP'nin önceli) için yürütmüş olsa da DKÖ'lerin de laf kalabalığının ötesine geçebilmek gibi amaçları olduğu düşünülürse aynı ilkenin benzer biçimde DKÖ'ler için de geçerli olduğu görülecektir. Yalnız DKÖ'ler komünist örgütlenmelerle kıyaslandığında, dar kadro örgütü olmak yerine en geniş kitlelere ulaşmayı amaçlayan, sıkı disiplin gerektiren daha katı doğrudan iktidar odaklı siyasal örgütlenmenin yerine kitlelerin doğrudan sorunlarına odaklanan ekonomik, demokratik, ekolojik ve başka toplumsal sorunları etrafında örgütlenmesini hedefleyen amaç ve hedefi daha dar ve sınırlı olan yapılanmalar olması sebebiyle merkezîyetçilik ve demokrasi ilişkisini bu minvalde oluşturan disiplin anlayışını bu çeşitlilik ve seviyeyi gözeterek uygulamak zorundadır. Buraya tekrar dönmek üzere, gelelim YDG'nin mevcut gerçekliğine.

YDG'nin gerçek anlamıyla bir DKÖ gibi hareket edebileceğini söylemek bazı durumlarda zorlaşmaktadır. YDG bir DKÖ gibi geniş halk gençliğini, gençliğin sorunları çerçevesinde örgütlemeyi amaçlamakta, ancak bu noktada dar bir algıyla hareket ederek, tartıştığı gündemlerle geniş halk gençliğinin küçük bir kesimine temas edebildiği gibi temas edebildiği kesimi de örgütlerken, DKÖ faaliyeti için olması gereken disiplin anlayışını, siyasal hedeflerini ve çalışma tarzını oluşturmaktan uzak bu anlamda hedeflediği kitleleri kucaklamakta yetersiz kalan bir tutum içinde olabilmektedir. Bir kitle örgütü olarak hedeflediği kitleleri kucaklayacak örgütsel yapıya ve politik çizgiye kavuşmaktan uzak bir seyir göstermektedir.

[Bu durum bizler için üzerine yürüttüğümüz tartışmalar da gözlemlendiğinde çözümü yolunda çabaladığımız bir sorunu ifade etmektedir. Ve bu sorun çözülmeden gerçek anlamıyla bir DKÖ biçimiyle faaliyet yürüterek hedeflediğimiz kitleleri örgütleme noktasında yaşadığımız sıkıntıları aşamayacağımız gibi; örgütlenmeden, DKÖ'lerde olduğu gibi çeşitli anlayışları barındırmadan ve bu birliktelikten doğacak çatışmalarla ileri adımlar atmadan da tam olarak dar pratiğimizi parçalayamayacak, DKÖ anlayışıyla hareket edebilme noktasında sıkıntılarımızı tam anlamıyla aşamayacağız. Buradan hareketle diyalektik olarak gelişecek bir sürecin içinde olduğumuzu ifade etmek yanlış olmayacaktır.]

Dönelim DKÖ'lerde demokratik merkeziyetçiliğin uygulanışına; demokratik bir biçimde bunun gerekliliğini azami ölçüde sağlayacak bir biçimde karar almanın gerekliliğine daha önce vurgu yapmıştık. Peki, kararlar DKÖ'lerde kolektif iradenin tam demokratik mekanizmalar işletilecek bir biçimde alınacak? Kitlelerin öz-örgütlülükleri olan DKÖ'lerde bir defa her kişinin karar alma sürecine aktif bir biçimde katılması ve görüşlerini herhangi bir çekince yaşamadan açıklayabilmesi ve tartışabilmesi olmazsa olmazdır. Tartışmalar esnasında taraflar bileşeni kendi doğru olduğunu düşündüğü görüşlere ikna etmeye çalışır. Tüketilen tartışmalar sonucunda tarafların birbirlerini ikna edebilmiş olması ve mutabık olunan bir görüşte kişilerin iradelerinin uzlaştırılabilmiş olması en ideal durumdur. Böylece karar oy birliği ile alınır uygulanması noktasında doğal olarak kimse açısından bir problem kalmaz. Ancak her tartışma böyle sonuçlanmaz, görüşlerin hangisinin sürecin ihtiyacı olduğu pratiğe girildikten sonra anlaşılabilir olacaktır. Böyle durumlarda da azınlık, çoğunluğun iradesine tabi olur. Yani ikna yöntemi esastır; ancak ikna sağlanamazsa oy çokluğu ile karar alınır. Alınan karar nasıl uygulanacak sorusuna geldiğimizde ise, karar ister oy birliğiyle, ister oy çokluğuyla alınmış olsun her iki durumda da demokratik merkeziyetçiliğe uygun olan, alınan kararın tüm bileşen tarafından kolektif bir biçimde uygulanmalıdır. Herkes alınan kararın uygulanmasının önünü kesmeden, eleştiri hakkını saklı tutabilmeli ve bu kararın neye mal

olduğunu, bu pratikten ne deneyimler çıkarıldığını ve ileriki süreçte benzer bir ikilem olduğunda ne tür yaklaşımlar sergilemek gerektiğini bu deneyimler doğrultusunda tartışmaya açma hakkına sahiptir. Zaten sağlıklı olan da eylemden ve uygulamadan sonra böylesi bir değerlendirme ortamı oluşturarak çıkartılan deneyimleri kolektiflendirmektedir. Bu saydıklarımızın uygulanabilmesi için de bir takım demokratik ve merkezi mekanizmaların oluşturulması gerekmektedir. Hem alanlarda hem de merkezi olarak yapılan toplantılar, konferanslar, merkezi yayınlar, alanlar arası iletişimi sağlayacak olan uygulamalar bu mekanizmaların varlığı ile alakalıdır.

Peki, YDG mekanizmalarını oluşturabilmiş, anlayışta bunu oturtabilmiş ve demokratik merkeziyetçiliği etkin bir biçimde işletebiliyor mu? YDG alanlarda demokratik mekanizmaları oluşturma, kitlelerle beraber tartışma, kitleleri seferber etme anlayışını pratiğe uygulama çabası içindedir. Gündemlere ve gündemlere verilecek tepkilere dair geniş toplantılar yaparak süreci kitlelerle örgütlemek kaygısını taşır. Bu toplantıların daha düzenli ve daha kitlesel yapılması yönünde zaman zaman sıkıntılar yaşansa da alanlardaki faaliyeti, kolektif hareket edebilme kabiliyeti bir olumluluktur. Merkezi anlamda da her sene düzenli olarak YDG konferansı yapılmakta, tüm alanların en etkin bir biçimde katılımı sağlanmaya çalışılmakta, kitlelerin bu konferanslara katılımı önemsenmektedir. Konferanslar, geçmiş sürecin değerlendirildiği, gelecek sürecin tartışıldığı ve temel yönelimlerin belirlendiği, YDG'nin en üst merkezi karar alma organıdır. Burada alınan kararlar alanlarda pratiğe uygulanmaya çalışılır. Konferans dışında da merkezi olarak divan toplantıları yapılır, bu toplantılarda süreç değerlendirilir ve sürece yapılacak müdahaleler tartışılarak merkezi tavır belirlenir. Merkezi olarak YDG dergisi, düzenli bir biçimde çıkartılmakta, alanlardaki faaliyete dergi üzerinden yön verilebilmektedir. Dergimizin düzenli olarak çıkıyor olması ve kolektif bir emek sonucu çıkartılıyor olması ciddi bir olumluluktur. Sonuç olarak YDG mekanizmalarını tam anlamıyla oluşturulabilmiş istikrarlı olarak merkezi toplanabilen, alanların her an merkezle sağlık bir biçimde ilişki halinde olabildiği bir düzeye ulaşamamıştır. Ancak bu konudaki eksikliklerine objektif yaklaşabilen, sorunları görüp, çözüme yürüten bir anlayışla hareket edildiği bir gerçekliktir.

Bu tartışma aynı zamanda bir örgütün kurumsallaşma ve faaliyetinin örgütlülük düzeyini işaret eden bir tartışmadır. "Alanlar arası ilişki kuvvetli mi", "merkezi refleks gösterebiliyor mu", "yerelden merkeze sağlıklı bir biçimde örgütleniyor mu", "yelerlerin iradesini merkezi bir biçimde birleştirip eyleme döküyor mu" "hedef kitleyi doğru belirleyip bunları örgütleyecek politikayı oluşturabiliyor mu" sorularının cevabı bu tartışmalarda yolumuza ışık tutacak bizi sürece hazırlayacak ve mücadelemizi büyütecektir.

Militanlaşma üzerine...

Öncelikle militan sözcüğünün anlamına bakalım. Bir düşüncenin, bir görüşün başarı kazanması için savaştan, mücadele eden kişi veya bir örgütün etkin üyesi gibi bir tanımlaması var.

Konumuza öncelikle soruyla başlayalım. Militanlaşma sözcüğü kafanızda ne çağrıştırıyor veya bu kelimeden ne algılıyorsunuz?

Birçok insan da militanlık veya militanlaşma denilince ilk zihinlerin de algılanan “kavga, dövüş v.b” şeyler canlanır. Bazen eylemde sloganı en çok bağırın, bazen polise taşı atan, bazense polise tokat atan kişiler militan veya daha da militan olarak algılanır. Kısacası salt bir askeri bakış açısıyla militanlığı ele alıyoruz. Tabi ki çatışmak veya sloganı en çok bağırarak militanlığın bir göstergesi ama sadece bununla sınırlı değildir. İşin birde diğer kısmına bakmamız gerekiyor.

Militanlaşmanın salt askeri yönden kafamızda algılanmasının nedeninden bakmamız gerekiyor. Faşizmle yönetilen ülkelerde sömürünün, baskıların, katliamların, faili meçhul cinayetlerin daha da fazlası görülür. Çevremize veya kendimize baktığımızda faşizmin zulmünü net bir şekilde görürüz. İşçi cinayetlerinin, kadın cinayetlerinin, emek sömürsünün, Alevi ve Kürtlere yapılan zulmü net bir şekilde görüyoruz. Faşizme başkaldıran devrimci, demokrat, yurtsever halka ya polisin biber gazı, ya copu ya da kurşunuyla devlet sindirmeye-bastırmaya çalışıyor. En demokratik eylem de bile saldırgan patron-ağa baskısıyla karşılaşılıyor.

Bizim militanlık olgusunu salt askeri yönden algılamamızın nedenlerin den biri de faşizmin zulmüne karşılık verirken “kaba, kuvvetle” karşılık vermemiz gerektiği için böyle algılanıyor.

Militanlaşmak:

Örgüt bilincini kavramak ve kavratmaktır. Günü gününe örgütlü yaşamaktır. Üretken olmaktır. Düşmana net cevap olabilmektir. İdeolojik-politik yönde kendini geliştirmektir. Örgütün politikalarını kavramak ve kavratmaktır. Eleştiriye ve özeleştiriyeye açık olmaktır. İnisiyatifli olmaktır. Kısacası örgütün ihtiyaçlarına anında cevap olabilmek ve ona göre şekillenmektir. Toplumsal sorunlara ve çelişiklere karşı örgütlenme ve seferber etme bilincini kuşanmaktır.

Peki, bizim bu esna da kendimize şu soruyu sormamız gerekiyor. Biz ne kadar militanız? Veya militan mıyız? Bizim bu soruları tartışmamız gerekiyor.

Kendimize bu soruları yöneltirken: Öncelikle kendimizi iyi gözlemlememiz gerekiyor. Eksiliklerimiz ve zaaf ları-

Militan bir örgütün niteliğini tartışmadan önce süreci iyi tahlil etmemiz gerekiyor. Ona göre politika üretip ve ona göre politikalarımızı pratikte sergilememiz gerekiyor.

mızı görüp onlarla hesaplaşmamız, özerine gitmemiz gerekiyor.

Faaliyet yürüttüğümüz alanda inisiyatif almalıyız. İnisiyatifli yoldaşlarımızdan her şeyi beklememiz gerekiyor. Var gücümüzle elimizi taşın altına sokmamız gerekiyor. Görevlerimizi yerine zamanın da getirmeliyiz. Devamlı daha ilerde ve üst düzeyde örgütlenmeli ve örgütlemeliyiz. Kendimizi gözlemlerken buların ne kadarını yapıyoruz veya yapmaya çalışıyoruz. Bunu da göz önünde bulunduralım. Bizim militanlık niteliğimizin artması örgütümüzün de militanlık niteliğinin artması demektir. Bu da sürecin daha da hızlanmasına, daha da ileriye gitmemize ve daha fazla örgütlenmemize neden olur.

Yoğun bir süreçten geçmekteyiz. Bu durum da militan bir örgütün militanlık niteliğini tartışmamız gerekiyor. Militan bir örgütün niteliğini tartışmadan önce süreci iyi tahlil etmemiz gerekiyor. Ona göre politika üretip ve ona göre politikalarımızı pratikte sergilememiz gerekiyor. Hepimizin bildiği gibi ezilen sınıfa ve halklar yönelik faşizmin saldırıları gün geçtikçe artmaktadır. İşçiye, köylüye, kadınlara, öğrencilere ve özelde Alevilere, Kürtlere her gün farklı bir politikayla saldıran devlet gittikçe daha da zulüm etmektedir. Sömürünün, cinayetlerin, tutuklamaların, askeri operasyonların, tasfiye rüzgârının, asimilasyon ve imha politikalarının bu kadar arttığı bu süreçte her örgütün militanlık niteliğini gözden geçirmek gerekiyor. Egemenlerin saldırılarına ne kadar karşılık veriyoruz veya düşmana net cevap oluyor muyuz? Bu kadar yoğun bir süreçte halk gençliğini ne kadar örgütleye biliyoruz? Halk gençliğini ne kadar devrime kanalize ettiğimizi veya devrime ne kadar hizmet ettiğimizi düşünmemiz ve tartmamız gerekiyor. Militanlık niteliğimizi buradan görürüz. Ona göre eksikliklerimizi görüp şekil almalıyız.

Köy çalışmamız çerçevesinde kadın sorununa yaklaşımımız

Örgütlülüğümüz içerisinde yüklenmiş olduğumuz devrimci misyon kadın çalışmalarımız içerisinde pratiksel anlamda kendini var edememektedir. Kadın yoldaşların teori-politik gelişimi açığa çıktığında bu sürece önderlik etmede geri bir duruş sergilemektedir. Örgütsel yaşamımız içerisinde 'bir adım öne çıkma' perspektifi üzerinden tartıştığımız inisiyatifleşme kadın yoldaşlarda pratikte istenilen düzeyde ortaya çıkmamaktadır. Bunun temelinde yüzleşemediğimiz eril bir algı yatmaktadır. Soruna dair çözümlene getirebilmek için kadınlar olarak öncelikle sahip olduğumuz ataerkil zihniyet ile yüzleşmeli ve bu sorunu içselleştirebilmeliyiz. Kadın sorununa dair yaklaşımlarımızda belirli kalıpların dışına çıkamadığımız aşikardır. Örgütlülüğümüz içerisinde kadın yoldaşların emektarlığı üzerinden bir sahipleniş ön planda iken, neden inisiyatifleşmede geri durmaları üzerine bir kafa yoruş gerçekleşmektedir. Bu aslında bizim kadın yoldaşlarımıza yüklemiş olduğumuz 'kadınlık' rolünün açığa çıkmasıdır. Ona ataerkil toplumun biçmiş olduğu rolün aynısını örgütlülüğümüzde biçmektedir. Kadın yoldaşlara önderlik misyonunu biçememişimiz zihnimizdeki önderlik algısının erkek profildir. Çünkü sürece yön verebilecek önderlik zihnimizde de erkektir.

Kadın yoldaşlar inisiyatifleşerek bir adım öne çıktıklarında ise bu algıdan bağımsız olmayacak şekilde inisiyatifleri kırılmaktadır.

Örgütsel olarak inisiyatifleşmede yeterli desteği göremeyen kadın yoldaşlar kendi sorunlarına yabancılaşarak, erkekleşeceklerdir ta ki bu algı ile yüzleşip, önderlik misyonunu kendi dışlarında görmeyip inisiyatifleşene kadar.

Kadın yoldaşlarımız ideolojik-politik gündemlere müdahale etme ve yön vermede yoğun bir özgüven eksikliği

yaşayarak sürece inisiyatif koymaktan kaçınmaktadırlar. Fakat bir o kadar meşakkatli süreçlerin emek aşamasında doğrudan bulunmaktadırlar.

Kadın yoldaşların inisiyatif almadaki geri duruşları ve bunun yanı sıra toplumsal rolünün dışına çıkamayıp emektar olarak süreçte yer almalarının zeminini besleyen düşünce erkek yoldaşların ataerkil algılarından bağımsız olmayarak takındıkları tutum ve davranışlardır. Erkek yoldaşların kadın yoldaşlara güvenmeme ya da inisiyatiflerini tanımadıkları davranışların açığa çıkması ataerkil düşüncelerinin pratikteki yansımasıdır.

Köy çalışması sürecinde aldığımız eğitim çalışmalarımızda, yürüttüğümüz tartışmalarda kadının inisiyatifleşme-önderleşme sorunu karşılaşılan pratiklerde de açığa çıkmıştır.

Kadın yoldaşlar toplumsal rolünün gerektirdiği emektar tutumlarıyla köy çalışmasında çavuş tarafından verilen görevlerden kaçınmayarak yoğun bir çaba içerisinde bulunmakta iken bunun aksine çavuş oldukları günlerde iş verme görevinden yani işe önderlik etmede çekinceler yaşayarak öncü olmaktan kaçınmaktadırlar. Bunun asıl sebebi kadın yoldaşlarımız tarafından içselleştirilemeyen önderlik misyonudur. Yoldaşlarımız kendilerini bu misyonun dışında görmekte dirler ki önderlik etmede bir inisiyatif açığa çıkmamaktadır.

Kadın yoldaşların kayısı kasalarını taşıırken koyduğu inisiyatif cinsiyetçi işbölümü algısını yıkmak için gerçekleştirilen bir adım olarak görülürken, çavuş olduğu zaman verdiği görevler kimi zaman dikkate alınmayarak inisiyatifleri kırılmaktadır.

Köy çalışmasında eleştirilerle gündemleştirdiğimiz kadın sorunu cinsiyetçi işbölümü üzerinde pratiksel anlamda özeleştiriler verilmekte iken, mevzu kadınların inisiyatiflerinin açığa çıkması ve tanınması olduğu zaman sancılı bir sürece yayılarak pratikte yer edinmiştir. Aslında bu tamda kadın sorununu kavramadaki sıkıntılı yaklaşımlarımızı açığa çıkarmıştır. Kadın sorununu sadece kadınların evindeki mutfaklarından çıkarak aşabilecekleri bir durum değil de politik alanda da söz söyleyebildikleri oranda aşılabilecek bir meseledir.

İnisiyatifleşme-önderleşmede adım atabilmek için öncelikle bu sorunu kendi dışımızda değil de tamda kendimizde görerek, bize biçilen kadınlık rolünden kurtuluşumuz kendi ellerimizde olduğunun bilincinde olmalıyız. Bu süreçte karşılaşacağımız tüm engel ve zorlukların üstesinden gelerek adımlarımızı atacağımız meşakkatli yolda kadınların kurtuluşu için edindiğimiz önderlik misyonunu her gün bir adım daha ileri atarak kuşanacağız.

Şehitlerimizden öğrenme ve örgütlenme

Beşincisini örgütlediğimiz köy çalışmamızın, eğitim çalışmalarının konularından biriside ‘Şehitlerimizden öğrenme ve örgütlenme’ idi.

Herhangi bir şekilde emek harcamadan kazanım elde edilmesi olanaksızdır ve verilen emek ödenen bedelleriyle bize/bizlere kazanımların değerini bilince çıkartmamızda önemli bir hat teşkil etmektedir. Hayatın her alanında bu böyledir.

Ülkemiz gerçekliği, verilen mücadelenin zorluğu, gelinen süreçte biz devrimciler açısından somut bir birikimin önümüze çıkmasını beraberinde getirmiştir. Edinilen birikimin en önemlilerinden biri kuşkusuz ki ödenen bedellerdir ve bedel denince mücadelenin neler pahasına sürdürüldüğü gerçekliğini bizlere öğreten şehitlerimiz haklılığı en üst düzeyde bedel ödeme pahasına kavratın, toplumsal mücadelenin zorunluluğunu bilincimizde berraklaştrın, sınıfsal kinimize eşsiz bir dinamizm katan ve rotamızı çizen bir rol oynamaktadır.

Eğitim çalışmamızda şehitlerimizin önemi üzerine verimli tartışmalar yürütmeye çalıştık. Vermekte olduğumuz mücadeleye, can bedeli yaratılan değerlerin önemi ve önümüzdeki sürece ilişkin üzerimize düşen görevlere değindik.

Şehitlerimiz kavgamızın sembolü olarak bizlere bütün davranış ve pratikleriyle örnek olmaktadır. Cesaretleri, fe-

dakarlıkları, kavgadaki ısrarları ve gelecek güzel günlere inançları bu noktada doğru olanı, uğruna mücadele etmemiz gereken çizginin meşruluğunu somutlaştırmıştır.

Yürüttüğümüz tartışmalarda değindiğimiz başka bir noktada şehitlerimizin olumluluklarından öğrendiğimiz derece, eksikliklerinden de öğrenmemiz gerektiği idi. Şehitlerimize bakış açımızdaki zaafly yönlerimizden biridir onları ‘kusursuz’ varlıklar olarak görmek. Hâlbuki şehitlerimizin olumluluklarını örnek alarak büyütmemiz gerektiği kadar zaafly yönlerinden de öğrenmeyi bilmeli, ders çıkarmalı ve bu düzlemde ilerletici olanı yani ikisinin diyalektiğini kavramalıyız.

Su götürmez bir gerçekliktir ki sınıf mücadelesinde canını vermek bu konuda en üst noktaya tekabül etmektedir. Şehitlerimizde bu can bedeli kavgada yapabileceklerinin en üstünü yapmış ve öğretmenliklerini mücadeledeki netlikleriyle göstermişlerdir. Yolumuza ışık tutan pratikleriyle bugünümüzü yaratan onlar, yarını yaratmada önemli dersler vermiş ve bizlere devrettikleri bayrağı daha da ileriye taşımamızı somut görevler olarak önümüze koymuşlardır.

Eğitim çalışmasında üzerimize düşen görevlerin ciddiyetini bilince çıkartmamız gerektiğini vurguladık. Şehitlerimizden öğrenmeli, onların isyanını kuşanmalı ve misyonumuzu kavrayarak yarına emin adımlarla ilerlemeliyiz.

2 Ekim 1968 Tlatelolco Katliamı

“O gün hepimizin nasıl öleceğine karar verdik; gerçek adalet ve demokrasi için savaşıyoruz!”

Öyle çok katledildi ki insanlık... Karanlık! Nasıl bu kadar rahat dolaşır, nasıl hiç kızarmaz yüzü? Hayretler içinde kalmıştır vicdanından nasiplenebilen herkes...

Tarihin en karanlık günü diyerek hiçbir cümleye başlanamayacağını öğretir “tarih” bize... Yaşadığımız her gün tarihin en karanlığı olmaya taliptir çünkü!

1968 dünya gençlik mücadeleleri de yakından bağlıdır bu ilişkiye. Çok karanlıktan en karanlığa uzanır, zulmü anlatan bütün cümleler; bitişine yakın...

Zulmün olması nedensiz değildir, devam ettirilmesi gereken bir “düzen” emilmesi gereken “kanlar” vardır çünkü. Zulme karşı isyan eden Vietnam halkı, isyanlara destek çıkan Küba! Dünyanın her yerinde ezilenlerin mücadelesi, öncüleri, şehitleri... Tarih diyalektik bir bağ olarak zulme karşı isyanı dayatmaktadır, dünyanın bütün halklarına! Bütün ülkelerin gençleri de Vietnam’dan gelen, Bolivya Dağları’nda Che’nin haykırışıyla yükselen sese, ses katmaya başlamıştır. Emperyalist işgaller, ırkçılığa karşı destek eylemleri; demokratik, bilimsel eğitim talebi, sınıf eşitsizliklerinin toplumda yarattığı uçurumlara karşı devrimci mücadele başta öğrenci gençlik olmak üzere 68 gençlik kuşağını sarmaktadır... Ve gençler, haklılığın, doğru olanı ümit etmenin bedelleri olduğunu her gün daha da yakından, yaşayarak görmeye başlamıştır! Ümit etmekten hiç vazgeçmeyerek...

Tlatelolco katliamının da hikâyesi öteki hikâyelerden hiçbir fark arz etmez. Anlatılan hep aynıdır aslında; direnenler direnmiş, toprağa gömülmüş; gerçek kurtuluş için yol göstermişlerdir. Katliamla ilgili bir kitabın yazarı Elena Poniatovska’nın; “*O gün hepimizin nasıl öleceğine karar verdik; gerçek adalet ve demokrasi için savaşıyoruz.*” cümlesinin de aslında anlattığı budur işte...

Meksika Devlet Başkanı Gustavo Diaz Ordaz’ın 1968 yılının 2 Ekim’ine kadar her anını tedirgin geçirmesinin sebebi vardı. İlk defa olimpiyatlar gibi büyük bir etkinliğe ev sahipliği yapacak olmanın heyecanı değildi bu, 68 gençlik olaylarının dünyadaki uluslararası etkinliklere ettiği tesirdi. Dünyanın birçok yerinde büyük etkinlikler anti-emperyalist, anti-kapitalist protesto eylemleriyle, egemenlerin yalanlarla yaratmak istedikleri toz pembe hayatın teşhirini yapmakla geçmişti. Cannes film festivali, Amerikan Güzellik Yarışması, Frankfurt Kitap Fuarı... 68 gençliğin

seslerini duyurduğu alanlara dönüşüyordu. 1968 olimpiyatlarını daha da önemli kılan bir ayrıntı da daha sonradan siyahî atletlerin kollarına siyah bant takması ve ödül törenlerine katılmaması yönünde aldıkları karar şeklinde değişti de, siyahî atletlerin dünyada siyahılara yönelik ırkçılığa karşı olimpiyatları boykot etme kararlarıydı. Siyahî atlet Harry Edwards’ın “*Madalya için koşup atlamak yerine insanlık için ayakta duruyoruz.*” cümlesi hafızalara işlenmişti...

Diaz Ordaz için bu olimpiyatlar Meksika’nın eskisi gibi bir ülke olmadığını, ne kadar geliştiğini, ilerlediğini dünyaya ilan etmek için bir fırsattı. Fırsatına herhangi bir zarar verilmesini engellemeye ant içmiş Ordaz, dünyadaki ülkeleri karıştırdığını düşündüğü Kübalı ve Fransalı devrimciler için de kan kusuyordu. CIA ve FBI şahsında ABD’nin emrine amade Diaz Ordaz’ın telaşı, olacakların habercisiydi aslında.

Meksika toplumunun sosyal ve ekonomik refahının çok iyiye gittiği, sosyal eşitsizliklerin azaldığının propagandasının yapıldığı dönemlerde, 1960 yılında yapılan ve Meksika’da harcanabilir gelirin %78’inin Meksika toplumunun sadece %10’unda toplandığı gerçeğinin ortaya çıktığı araştırmanın da kendisini daha da hissettirdiği dönemlere rastlar. Meksika öğrenci gençliği ise görece refahı toplumun diğer kesimlerine göre daha fazla yaşamaktadır. *Ama onlar aynı zamanda etraflarındaki pek çok insana fayda sağlamadan büyüyen bir ekonominin alıcıları olduklarının da farkındadırlar.* (sf. 456) Öğrenci gençliğin önderlerinden Roberto Escudero de süreçle ilgili şunları söylüyordu “*Bizim kuşağımızla anne-babalarımızunki arasında*

büyük bir fark vardı. Onlar çok gelenekseldi. Meksika devriminden fayda görmüşlerdi, Zapata ve devrim sürecindeki diğerleri onların kahramanıydı. Bunlar bizim de kahramanımızdı, ancak bizim bir de Che ve Fidel'imiz vardı. Biz PRI'yi daha otoriter görüyorduk, onlarsa onu devrimci kuratıcılar olarak görüyordu."

68 öncesinde Meksika'da öğrenci gençliğin önemli yerlerinden olan Meksika Ulusal Özerk Üniversitesi'nin (UNAM) öncülüğünde 65 yılında doktorların daha iyi ücret için giriştiği greve destek verilirken, 66 yılında UNAM'ın öğrencileri otoriter rektör Ignacio Chavez'e karşı üç aylık bir grev örgütledi. ABD, Avrupa ve Japonya'dakilere oranla katılım daha az olsa da (birkaç yüz kişi) Vietnam Savaşı'na karşı anti-empyalist yürüyüşlere bir tane de Meksika'da eklendi. Yaklaşan olimpiyatlar gençliğin bu dinamizminin engellenmesi gerektiğini daha da açık bir şekilde anlatıyordu Meksika egemenlerine. Ki devletin özgün yöntemlerle öğrenci gençliğe karşı planlarını uygulaması çok gecikmedi. Her öğrenci örgütünde devletin muhbirlerinin konumlandırıldığı, komünist olduğu düşünülenlere özel bir ilginin uygulandığı, kimlerin Küba şarkıları dinlediğinin ve de kimlerin Vietnamlı birinin heykelinin dikilmesini teklif ettiği, bu teklife destek verdiğinin dahi tespit edildiği bir ortam yaratılmaya başlandı. Devletin aldığı önlemler yaz aylarında daha da görünür hale geldi. Hatta Chicago'ya geçerken Allen Ginsberg isimli gencin ülkeye girebilmesi için sakalını tıraş etmesi gerektiği söylenerek durdurulmasına kadar vardı bu görünürlük.

22 Temmuz günü iki lise arasında bilinmeyen bir sebepten çıkan kavga büyüdü. Çetelerin de öğrencilere saldırdığı olaylar şehrin birçok noktasına yayıldı. Önce harekete geçmeyen polis ve isyan karşıtı özel askeri birlikler öğrencilere ara sokaklarda saldırmaya, işkence yapmaya başladı. 3 saat sonunda 20 öğrenci tutuklandı. Halkın tepkisini çeken ise devletin bu kadar zalimce gençlere saldırmasıydı. 26 Temmuz'da tutsak öğrencilerin serbest bırakılması ve şiddeti protesto etmek için yapılan yürüyüş Fidel Castro yanlılarının her yıl yaptığı yürüyüşe denk ge-

lince son yılların en kitlesel eylemi yapılmış oldu. Eylem sonunda da bir öğrenci ölüyor, gözaltı ve yaralıların sayısı da yüzleri buluyordu. Ve artık her gün bir önceki saldırmayı, devletin yarattığı terörü, ölümleri, tutuklanmaları protesto eden yürüyüşler düzenlenmeye başlandı. Ağustos ayının başında yürüyüşler birkaç yüz bini bulan eylemlere dönüştü. Olimpiyatların yaklaştığı, Meksika'nın nasıl da refah içinde yaşanan bir yer olduğunu göstermek için bir imkân sunan olimpiyatlara gençlik "gölge düşürüyordu." Meksika Başkanı ulusa seslenişte şunları söylüyordu; "O kadar hoşgörülü davrandık ki aşırı müsamahakârlığımızdan dolayı eleştirildik. Fakat her şeyin bir sınırı vardır. Yakın zamanda bütün ulusumuzun gözleri önünde meydana gelen, telafisi mümkün olmayan kanun ve düzen ihlallerinin devam etmesine izin verilemez"

Ve devletin saldırıları 18 Eylül günü zirveye ulaştı. UNAM ile Ulusal Politeknik Enstitüsü polisler tarafından kuşatıldı; öğretmenler, öğrenciler süngü uçlarında, yere yatırılarak tutuklanırken, polis ilk defa üniversitede silah kullandı. 2 Ekim'de Ulusal Grev Konseyi(CNH) devletle yapılması beklenen diyalog için; "Hükümetle diyalog falan olmadı. Biz hiçbir şey söylemedik." diyerek, devletin dayatmacı politikasını eleştirdi. CNH siyasi tutsaklar için Tlatelolco'da büyük bir miting düzenleyeceklerini, bu mitingde de olimpiyatların açılışına kadar tutsaklar için açlık grevinde olacaklarını ilan edeceklerini açıkladılar.

Devamını ise yaptığımız alıntıyla aktaracağız; "İki saatten fazla süren otomatik silahları sesleri, görgü tanıklarının en tutarlı ifadelerinden biridir. Aralarında Gonzalez Galgardo'nun da bulunduğu bazı tanıklarsa ordunun tüfek ve süngülerle saldırdığını gördüklerini hatırlamaktadır. Cesetlerin şehir merkezindeki birkaç yerde üst üste yığıldığı görülmüş. O sırada tutuklanarak Lecumberri'deki küçük bir hücreye kapatılmış olan Martinez de la Roca hapishanenin bazıları silah yarası almış olan kanlar içindeki esirlerle dolduğunu görmüş."

Hükümet 4, El Universal 29, Londra gazetesi The Guardian ise 325 ölü olduğunu söylerken, bazılarına göre ise binlerce ölü vardı.

Katliam sonra olimpiyatlar gönül rahatlığıyla yapılırken, Meksika'da öğrenci gençliğin mücadelesinin üzerinden de silindir gibi geçildi. Ama hem Meksika gençliği hem de dünyadaki bütün gençler olarak birden bin olmayı iyi bildiğimizi egemenlere net bir şekilde gösterdiğimizizin de farkındayız! Korkuları da bu sebeptedir zaten. Çoğalacağımızı biliyorlar, korkuyorlar ama engel olamayacaklar!

Not: Yazı Mark Kurlansky adlı yazarın Dünyayı Sarısan Yıl 1968 kitabının 444-476 sayfalarında yer alan bölümden yararlanılarak hazırlanmıştır.

**63. Yılında
Çin Devrimi
Mücadelemize
Işık
Tutuyor...**

AGİRE JİYAN

ARZU

BAJAR

CENGİZ ÖZKAN

EMRE SALTİK

ERDAL BAYRAKOĞLU

ERDAL ERZİNCAN

FERHAT TUNÇ

GRUP HAYKIRIŞ

GRUP MUNZUR

İLKAY AKKAYA

MARSİS
MEHMET EKİCİ

MİKAIL ARSLAN

MOĞOLLAR

MUHARREM TEMİZ

PINAR AYDINLAR

ŞEVVAL SAM

TOLGA SAĞ

ŞİİRLERİYLE

AHMET TELLİ / MEHMET ÖZER / RUHAN MAVRUK

KONUŞMACILAR

SELAHATTİN DEMİRTAŞ / HALUK GERGER / TEMEL DEMİNER

İRTİBAT

0534 410 52 05 / 0212. 521 34 30 / 0216. 306 16 02
tohumkulturmerkezi2012@gmail.com / tohumkulturmerkezi.com

BİLET TEMİN YERLERİ: SEYHAN MÜZİK (KADIKÖY) / SOKAK KÜLTÜR SANAT DERNEĞİ (MALTEPE)
MEPHİSTO KİTAPEVİ (TAKSİM) / BEYAZ ADAM KİTAPEVİ (BAKIRKÖY) / ZELAL MÜZİK (BAĞCILAR)
GÖLGE KÜLTÜR MERKEZİ (ESENYURT) / VİRAN CAFE (AVCILAR) / PORTRÉ MÜZİK MERKEZİ (PENDİK)

ORGANİZASYON: MUNZUR ÇEVRE DERNEĞİ / FATİH SULTAN MEHMET CAD. İZCİ İŞ MERKEZİ NO: 7/9-1 BEYOĞLU İSTANBUL

PINAR AYDINLAR VE LAZ MARKS'IN SUNUMUYLA

biletix

www.partizanarsiv.net

TOHUM
KÜLTÜR MERKEZİ

**UMUDU
TOHUMCA
BÜYÜTÜYÖRÜZ!**

ŞÖLENİNDE BULUŞALIM!

**11 KASIM PAZAR
SAAT: 14.00**

**SINAN ERDEM KAPALI SPOR SALONU
(ŞİRİNEVLER METROBÜS DURAĞI YANI)**